INTERNETOVÝ TÝDENÍK PRO ORIENTACI NA KNIŽNÍM TRHU

KNIHY

Pro týden od 24. 7. do 19. 8. 2019

Číslo 13

Ročník 30

CLEMENS KUBY

ŽIJÍCÍ BUDDHA

VIDEO

https://youtu.be/8rFvUzXRu5c

Nakladatelství ARGO vydává

328 Kč

298 Kč

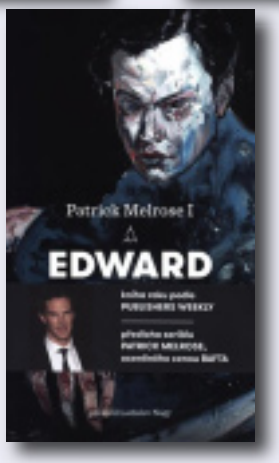

348 Kč

Více uvnitř

ARGO

internet. knihkupectví: www.kosmas.cz

Více uvnitř

318 Kč

www.leda.cz

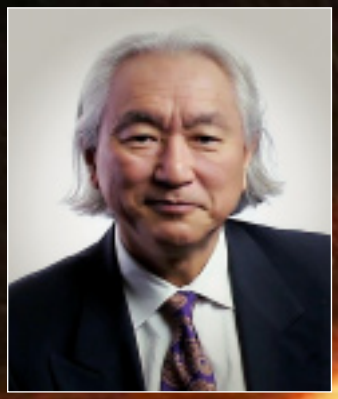

397 Kč

Více uvnitř

www.eprostor.com

UVNITŘ: **Chloë Mayer CHLAPEC ZE SNĚHU (rozhovor s autorkou); Příběh Keňana, který dojal Evropu (videorozhovor); Michio Kaku BUDOUCNOST LIDSTVA (rozhovor s autorem); Ryder Carrol METODA BULLET JOURNAL (rozhovor s autorem); Gilly Macmillanová VYVRHEL (rozhovor s autorkou); Rachel Hengová KLUB SEBEVRAHŮ (rozhovor s autorkou); Kdo je THOVT?; Martina Cole ZLOMENÍ (rozhovor s autorkou) a další**

Další novinky, videa, rozhovory, recenze, aktuality na: http://denik-knihy.cz/

Chloë Mayer
CHLAPEC ZE SNĚHU
Dojemný příběh z válečné Anglie

Válečný román odehrávající se v roce 1944 mimo bojiště. V jedné anglické vesnici mají velice aktivní domobranu, bedlivě sledující německého zajatce Hanse, který sem je přidělen na nucené práce. S Hansem se skamarádí malý Daniel, chlapec milující pohádkové příběhy a žijící ve svém vlastním kouzelném světě. Sblíží se s ním však i jeho matka Annabel, jejíž muž bojuje na frontě. Přátelský a snad i milostný vztah mezi Angličankou a Němcem je místním lidem trnem v oku a nabírá překvapivé, hrozivé a nakonec i zničující obrátky.

Přeložila Klára Křesťanová

Vázaná, 352 stran, 328 Kč, EAN: 9788025728048, ISBN: 978-80-257-2804-8

Zakoupit můžete zde **https://www.kosmas.cz/knihy/249935/chlapec-ze-snehu/**

Ukázka a rozhovor s autorkou na následujících stranách

ARGO

Distribuuje: Kosmas, Za Halami 877, 252 62 Horoměřice, tel.: 226 519 383,
e-mail: odbyt@kosmas.cz , internet. knihkupectví: www.kosmas.cz

CHLOË MAYEROVÁ

CHLAPEC ZE SNĚHU

Kapitola 1

Tak a začneme... Až budeme s příběhem u konce, budeme vědět víc, než víme teď... Žili byli jednou jedna chudá holčička a jeden chudý chlapec... Sněhová královna Když bylo Locice dvanáct let, zavřela ji čarodějnice do věže, jež stála v hlubokém lese a neměla žádné schody ani dveře. Jen úplně na vrcholku bylo jedno maličké okénko... Locika

Annabel zrovna sbírala z trávníku před domem okvětní plátky magnolií, když si všimla, že ulicí kráčí zvláštní průvod. Nemohla pohled na zatoulané lístky vystát – připadalo jí, jako by v řídkém jarním slunci leželo na trávě vyplavené hejno mrtvých bílých rybek. Když byl strom v květu, chodila ven každý den, a teď tedy jako obvykle sbírala opadané květy. A právě ve chvíli, kdy stála před svým domkem s rukama plnýma tuhých, jakoby látkových plátků, vzhlédla a spatřila, že po cestě přichází skupina mužů. Okamžik nebo dva jen zírala, ale pak se rychle vzpamatovala a spěchala do domu, aby si je mohla náležitě – a nepozorovaně – prohlédnout z okna. Cestou přes trávník nespouštěla blížící se muže z očí. Bylo jich sedm a stále ještě na sobě měli uniformy. Po ulici šli jakoby nic nacističtí vojáci.
Doprovázeli je dva britští důstojníci, takže invaze to být nemohla, jak se v duchu ujišťovala. Na okraji většiny měst teď stály zajatecké tábory, to věděla z rádia, a doslechla se, že jeden takový areál má být zřízen i v jejich vesnici, tedy přesněji na farmě starého pana Dawsona. Ale nešlo jí do hlavy, proč první várka Němců dorazila pěšky. Spěšně prošla otevřenými dveřmi domu a pokračovala do obýváku, kde se pevně přitiskla ke zdi u okna. Pak se naklonila, částečně krytá zdí a částečně zahalená záclonami, a vykoukla do ulice. Vojáci byli ještě pořád příliš daleko na to, aby jim viděla do tváře, ale i tak mžourala proti slunci a pokoušela se rozeznat aspoň něco. Srdce se jí bolestivě rozbušilo opojnou směsí strachu a vzrušení. Připadala si tajnůstkářsky, jako by dělala něco nepatřičného, ale na druhou stranu si strašně přála zajaté vězně zahlédnout. Válka zřejmě státním činitelům připomněla, že její vesnice vůbec existuje. Nejdřív do Bambury začaly proudit evakuované děti, a teď sem posílali Němčoury. Měla by se jich bát? Když Reggie odjel na frontu, zůstala s devítiletým synem doma sama. A Dawsonova farma stála nedaleko od jejího domku. Jestlipak má ten stařík strach z toho, že mu kousek od statku bude tábořit hromada Fricků, přemýšlela. I on bydlel sám od doby, kdy mu žena umřela na rakovinu. Ve vesnici se samozřejmě reptalo. Zaznívaly obavy, že Němci uprchnou a pak už budou jen vyčkávat, až se jim naskytne příležitost podříznout v noci desítkám spících obyvatel krk. Ale když se před pár týdny začalo stavět několik prvních Nissenových bud, odpor proti nim byl překvapivě nízký. Nejspíš se v lidech ozvalo vlastenectví – byla to pro ně zkrátka další z řady obětí, jež bylo třeba přinést. Annabel si řečí nikdy moc nevšímala, ale teď stála jako přimrazená.
Blížili se... ano... každou chvíli... Uvědomila si, že zadržuje dech. Projdou přímo před jejím oknem! Napínala zrak ve snaze si je co nejlépe prohlédnout a jejich rozmazané tváře se postupně zostřovaly. To už procházeli kolem, jen pár kroků od jejího úkrytu. Oba britští důstojníci působili uvolněně, paže se jim při chůzi pohupovaly kolem těla. Sama nevěděla, co čekala, že vyčte z tváří Fricků, ale působili nevzrušeně a pár jich spolu dokonce nenuceně klábosilo. Ani jeden neměl pouta. I kdyby byli v civilu, poznala bych, že jsou z pevniny, říkala si Annabel. Něco na tvaru čelistí, na očích, na jejich vystupování jí připadalo cizí, až exotické. Muži se zvláštními jmény, z dalekých krajů. Nebýt lahvově zelených nárameníků, jeden by si jejich šedivé bundy klidně mohl splést s normálním sakem – a oni si v nich vykračovali tak nenuceně, jako by si vyšli na procházku. Jeden z válečných zajatců, vyšší než ostatní, se špinavě blond vlasy, se zběžně rozhlédl kolem a Annabel se urychleně přitiskla ke zdi a otočila se do místnosti. Počkala vteřinku nebo dvě a pak se vrátila k pozorování. Co asi ostatní ženy, také tu událost sledovaly zpoza záclon? Srdce jí pořád bušilo. Připadala si podivně neukotvená, a aby našla pevný bod, rozhlédla se po svém úplně obyčejném domově, jako by tím bezpečným přístavem mohla být pohovka, psací stůl nebo barová skříňka v jejím útulném obýváku. Déle už čekat nevydržela, a tak se obrátila zpět k oknu. Němci už přešli. Se směsicí odporu a fascinace se dívala, jak došli na konec ulice, zahnuli za roh a zmizeli z dohledu. Někdy mezitím musel vejít do místnosti Daniel. Když na ni promluvil, nadskočila leknutím: „Co to děláš?“ Pohlédla na něj a pak se zase otočila do ulice. Ten kluk se k ní vždycky připlížil takhle znenadání.
„Nic. Dorazilo několik válečných zajatců a prošli kolem. Už jsou pryč.“ S výkřikem přeběhl k oknu a rozhrnul záclonu. Ale viděl stejně dobře jako ona, že ulice je prázdná, nic nenasvědčovalo tomu, že se v Bambury právě přihodilo něco neobvyklého. Měli před sebou jen prosté domky lemující venkovskou cestu, hezoučké a nijaké jako obrázek na krabici s karamelkami. „Nikdo tam není,“ prohlásil otráveně a spustil záclonu. Podívala se na dítě, na jeho bledý obličej pod hnědými vlasy, na jeho vykulené modré oči, jež k ní vyčítavě vzhlížely. Annabel se opřela o zeď. Chvěla se, jako by zrovna doběhla závod. Všimla si, že v dlaních stále ještě svírá rozdrcené, upocené lístky magnolií.

Kapitola 2

Krásná byla, i vznešená, ale z ledu... Oči hleděly jako dvě jasné hvězdy, nebylo v nich však klidu ani spočinutí. Sněhová královna

Vyšel jsem za ní z obýváku k popelnici před domem. Hlavou mi jako gumový míček v krabici poletovaly otázky: Co jsou ti váleční zajatci zač? Vážně to jsou náckové? Jak je zajali? Zabili někoho? Jak dlouho tu budou? Znají se s Hitlerem? Mluví anglicky? Co tu budou dělat? Jsou nebezpeční? Kde budou bydlet? Kdy je pošlou zpátky?

ARGO

Distribuuje: Kosmas, Za Halami 877, 252 62 Horoměřice, tel.: 226 519 383,
e-mail: odbyt@kosmas.cz , internet. knihkupectví: www.kosmas.cz

„Mami?“ „Teď ne, Danieli,“ odsekla a dál si seškrabávala z prstů do popelnice bílý dužnatý sliz. Pak si šla umýt ruce do dřezu v kuchyni. A tak jsem viděl jen záda jejích hezkých květovaných šatů a hnědé kudrliny vlasů, když mi řekla, že mám buď a) jít ven na zahradu, nebo za b) si jít nahoru číst knížku, ale tak či onak se jí nesmím za c) plést pod nohy. Obvykle bych si něco přečetl, ale dnes jsem odešel do zahrady za domem, kde jsem vylezl na velký strom v naději, že z té výšky zmerčím partu Němčourů na cestě kdovíkam. Nezmerčil. Popravdě ten strom nebyl až tak vysoký. Po nějaké době vyšla ven, zvedla ke mně pohled a řekla: „Neměj z těch zajatců obavy. Protože... no, protože není čeho se bát. Rozumíš? Tak, a už o tom nechci slyšet ani slovo.“

Chtěl jsem jí odpovědět, že je mi už devět a že se tím pádem rozhodně ničeho nebojím, ale ona se mezitím otočila, zašla dovnitř a zavřela za sebou dveře. Docela dlouho jsem tam seděl a vymýšlel další plán, a nakonec jsem jí došel domů říct, že si půjdu hrát ven. Seděla na pohovce, ve tváři nepřítomný výraz. Z rádia hrála písnička od Tommyho Dorseye a na klíně jí ležel otevřený časopis. V ruce držela hořící cigaretu a na stolku stála sklenice se sodovkou, ve které se mastně rozpíjela ta její zvláštní přísada do pití. Od odchodu zajatců zřejmě uběhla dostatečná doba – možná na ně matka už úplně zapomněla –, protože mi ani neodpověděla. Bylo fajn, že i když bylo po vyučování, odpoledne i večer bylo ještě pořád dost světla. A u nás doma jsme už dávno nejedli v žádný stanovený čas. Dal jsem se směrem, kam se předtím dívala z okna, protože tamtudy nejspíš odešli. Ulice byla pustá, a tak jsem to stočil nazpátek a zamířil na kopec, odkud snad uvidím víc. Po cestě jsem nenarazil na nic zajímavého kromě vojáka spravujícího porouchaný vojenský džíp, kterým asi zajatce přivezli do vesnice. Napadlo mě zastavit a zeptat se ho, kde je najdu, ale usoudil jsem, že bude zábavnější, když na to přijdu sám. Nebe bylo zataženější než předtím a skropilo mě pár drobných kapek krátké jarní přeháňky, zima ale nebyla. Jen mi na bleděmodré školní košili vyvstalo několik tmavých tečiček velkých sotva jako dírka od špendlíku. Na vrcholku kopce mě napadlo, že bych zároveň s pátráním po válečných zajatcích mohl lovit draky. Našel jsem klacek, který se dokonale hodil na meč. Zvedl jsem ho z trávy a sledoval, jak se dřevo proměňuje v ostře nabroušené stříbro se zlatým jílcem vykládaným rubíny. Ten den se ale po okolí asi žádní draci netoulali a zanedlouho jsem poznal, že se můj meč proměnil zase zpátky v klacek. Aspoň jsem jím tedy kosil vysokou trávu, která rostla podél cesty vedoucí přes kopeček nad železnicí. To byla fakt zpropadená smůla, prošvihnout zajatce. Vlaky teď už nejezdily pravidelně, ale zaslechl jsem pana učitele Finlaye, jak zmiňuje, že Páteřní doprava stále funguje. Doufal jsem, že v okénku kolem svištícího Páteřního vlaku zahlédnu kostlivého mašinfíru nebo průvodčího. Byla by zábava koukat se, jak mou větev drtí kola vlaku. Možná bych mohl zkusit pokusně položit na koleje i další předměty. Penci, oblázek, žížalu. Žížalu! Žížalu! Tenhle nápad mi dost zvedl náladu. Travnatý břeh trati byl místy příkrý, a tak jsem musel dolů sklouznout, jak to šlo. Stiskl jsem klacek mezi zuby a pokusil jsem se trochu nadzvednout na rukou, abych si chránil zadek kalhot. Přestože už jsme doma neměli určené časy k jídlu a v horních patrech se neuklízelo, prádlo matka stále ještě prala – lidi by si všimli, kdybychom chodili ve špinavém oblečení –, a kdyby na látce objevila zažrané skvrny od trávy, dala by mi za uši. Z mého klacku se teď stal detektor žížal, obracel jsem jím kameny, odhrnoval listy a rýpal v trávě. Myslel jsem, že jich najdu desítky – déšť rovná se žížaly –, ale neobjevil jsem ani jedinou. Přeskočil jsem kovovou kolej a pokračoval v pátrání uprostřed trati. Přede mnou se do kopce zařezával červený cihlový tunel. Sloužil zároveň vlastně i jako most, protože po jeho vrcholku vedla silnice, poměrně klidná, protože nevedla do Londýna ani na žádné podobně vzrušující místo. Občas mě bavilo dívat se odtamtud dolů, jako bych byl král, který přehlíží své království. Třeba budou žížaly na druhé straně tunelu? Proběhnu skrz něj. To jsem ještě nikdy neudělal.

Půda pod mýma nohama byla vysypaná štěrkem a malými bledými oblázky a já si dával pozor, kam šlapu, protože šlápnout na kamínky místo na dřevěný pražec by znamenalo smůlu. Jedna noha, jeden pražec, tak znělo pravidlo. Krok, pražec. Krok, pražec. Když jsem vzhlédl, rozevřená tlama byla náhle přímo přede mnou a mně došlo, jaká je vevnitř tma. Možná bych se měl vyškrábat po travnatém břehu zpátky, přejít most a sešplhat na druhé straně, abych se tunelu vyhnul? Do svahu byly zabudované dřevěné schody, aby se železničáři dostali nahoru k silnici, takže by nebylo složité kopec přelézt. Ale už jsem byl u vchodu do tunelu a nechtěl jsem si připadat jako strašpytel. „Nejsem přece posera!“ (Ale radši jsem to jen zašeptal, aby mi ozvěna nemohla má slova ukrást a vrhat je po mně zpátky, jako by mi to opakoval nějaký duch.) Další krok, další pražec. A byl jsem uvnitř. Čekal jsem, že v tunelu bude najednou tma jako v pytli. Ale nebyla, zatím ještě ne. Vždyť jsem sotva vešel a za mými zády byl jasný, bílý den. A navíc už jsem trochu rozeznával otvor na druhém konci, kde se tunel zase otevíral slunečnímu světlu. Přesto jsem si uvědomil, když jsem udělal první krok, že jsem překročil hranici do jiného světa. Čím hlouběji dovnitř jsem postoupil, tím bylo chladněji, a i zvuky zněly nějak jinak. Ale už jsem nahlas prohlásil, že nejsem posera, takže co mi zbývalo? Pokračoval jsem v chůzi a zapomínal dávat pozor, jestli šlapu jen na pražce, zapomínal jsem na smůlu. Nelíbilo se mi, jak se moje kroky rozléhají, a nelíbilo se mi, jak se mi temné vlhko otírá o kůži. Přidal jsem do kroku, abych byl u východu rychleji. Bylo zvláštní, že strach mi nedovolil dát se do běhu. Přiznat, že se bojím, by mi připadalo jako veliká chyba. Kdybych se rozběhl, něco by mě začalo pronásledovat. Ze stejného důvodu jsem se nemohl vrátit cestou, kterou jsem přišel – kdybych se otočil, spatřil bych to, co tam na mě v temnotě číhá. Teď už jsem se blížil k polovině tunelu. Byl jsem od obou východů nejdál, jak to šlo. A vtom jsem uviděl to hnízdo. Samým leknutím jsem se úplně zastavil. Leželo vedle kolejí, namáčknuté na zakřivenou cihlovou stěnu. Navzdory tmě jsem ho viděl docela dobře. Hnízdo vypadalo jako ta nejtemnější hrůza z nejtemnější noční můry. Částečně sestávalo z lidských věcí – špinavá, potrhaná peřina, nějaké deky a mastné noviny páchnoucí jako kazící se jídlo. Ale všechno ostatní bylo zvířecí. Ta špína... smrad. Smrad záchoda. Smrad zvratků. Smrad hniloby. Hnízdo. Napůl lidské, napůl zvířecí. Pod mostem. Páni! Věděl jsem, co tady bydlí. Bylo to doupě Skřetiska.

Na podzim, nedlouho před svými devátými narozeninami, jsem narazil na mrtvé ptáče. Růžové neopeřené pískle leželo nahaté na chladném betonu, na chodníčku pod střechou zezadu modlitebny. Muselo vypadnout ze svého domova mezi trámy. Mělo veliké, černé, vyvalené oči, tohle pískle, a žlutý zobáček otevřený dokořán. Jeho tenoučká kůže byla skoro průhledná a já viděl, kde jsou pod ní uložené tmavě červené žilky a orgány. Dlouho jsem na to ptáčátko zíral...

ARGO

Distribuuje: Kosmas, Za Halami 877, 252 62 Horoměřice, tel.: 226 519 383,
e-mail: odbyt@kosmas.cz , internet. knihkupectví: www.kosmas.cz

Chloë Mayerová pracuje jako novinářka, žila v Japonsku a v USA a nejdříve psala povídky. Chlapec ze sněhu je její románový debut chválený čtenáři i kritikou.

Co byste řekla o sobě?

Bydlím ve východním Londýně v malém bytě, který je plný knih. Bohužel všechny jsem ještě nestačila přečíst, ale určitě se k tomu dřív nebo později dostanu.

Jaké byly vaše počátky spisovatelské dráhy?

Jako většina autorů jsem psala od dětství. Když jsem vyrostla, stala jsem se novinářkou, protože jsem si uvědomila, že by bylo fajn, kdybych brala plat za psaní příběhů! Ale vždycky jsem věděla, že chci v určitém okamžiku napsat román. Jednoho dne, když jsem žila v USA, jsem narazia na soutěž o povídku a rozhodla se účastnit. Tak jsem napsala první fikci a byl jsem ohromena, když jsem s ní porazila tisíce dalších autorů a získala cenu a příslib vydání. To mě téměř okamžitě motivovalo k napsání románu.

Co vás inspirovalo k napsání Chlapce ze sněhu?

Věděla jsem, že hrdinou mého příběhu bude malý chlapec, který sdělí matce hroznou lež, která by vedla k tragédii a vraždě. A věděla jsem, že lež bude podněcována jeho posedlostí pohádkami. Celý román je navržen tak, aby se četl trochu jako temná pohádka, a myslím si, že podivný čas se dobře hodí na pozadí příběhu, kde se postavy potýkají s tím, co to znamená být dobrým nebo špatným. Také, klíčová část knihy se odehraje během sněhové bouře pár roků po válce. Příběh, který mě nejvíce inspiroval, byla Sněhová královna Hanse Christiana Andersena.

Popište krátce hlavní postavy Chlapce ze sněhu?

To je tak těžké! Ale zkusím to…
Daniel : Dítě posedlé temnými pohádkami.
Annabel: Zoufale osamělá matka hledá únik z nelehké reality.
Hans: Německý válečný zajatec, který touží po přátelství.

Vaše hlavní postavy se zabývají srdcervoucími duševními konflikty, jak jste se připravovala napsat takové těžké scény?

Většina moderních čtenářů se nepochybně podívá na některé z postav a s jistotou diagnostikuje matku, která bojuje s postnatální depresí nebo u vojáka rozpozná posttraumatickou stresovou poruchu. Ale já jsem byla opatrná, abych nepoužila tyto termíny v knize, protože takové nemoci nebyly v té době pojmenovány. Ani samotné postavy si nejsou vědomy nějaké nemoci. Identifikují jen své pocity, které jakoby pramenily v jejich neúspěších, a vyrovnávají se s nimi. Musela jsem tedy psát scény z pohledu postav. Bylo to velmi smutné.

Píšete o nejistých časech druhé světové války, jak jste volila výběr pramenů, aby se vám podařilo zachytit autentickou atmosféru této doby?

Zpočátku mě nějaký výzkum ani moc nezajímal. Napsala jsem příběh, protože jsem si myslela, že je to nejdůležitější věc. Myslím, že atmosféra většinou pramení z postav a jejich přesvědčení a chování. Ale při následných verzích jsem začala kontrolovat fakta.

ARGO

Distribuuje: Kosmas, Za Halami 877, 252 62 Horoměřice, tel.: 226 519 383,
e-mail: odbyt@kosmas.cz , internet. knihkupectví: www.kosmas.cz

Jedna z nejobtížnějších věcí, které jsem musela vymyslet, a neodchýlit se od reality, byla skutečnost, jak britský policejní důstojník vysledoval někdejšího německého vojáka v malé vesničce v Evropě, a to v době, kdy nebyly počítače ani sociální média!

Jste posedlá fakty, která skloubíte s fikcí. Jak se projevuje tato vášeň v Chlapci ze sněhu?

Miluji psaní na základě faktů, a je jedno, jde-li o práci novinářky na volné noze nebo spisovatelky. V historické beletrii, jako je Chlapec ze sněhu, jsem vymyslela příběh o známých faktech války. Takže myslím, že tímto způsobem musím uspokojit obě své vášně.

Jak těžké bylo vydat první knihu?

Měla jsem velké štěstí. Vůbec jsem to nečekala, ale smlouvu jsem podepsala se špičkovou agentkou Felicity Blunt zhruba týden poté, co jsem jí poslala část své první verze románu. Navrhla několik úprav, které jsem respektovala, a pak mě čekala další tvrdá práce na rukopisu, než jsem ho mohla předat vydavatelům. Do té doby jsem si myslela, že jakmile má spisovatel agenta, musí automaticky hned dostat smlouvu o vydání. Ale teď vím, že to tak úplně není a jsem vděčné své agentce, že tyto všechny administrativní a právní záležitosti za mě vyřídila.

Kolik vydavatelů vás odmítlo?

Nemám ponětí, ale bylo jich několik! Některé však rukopis zaujal a redaktoři ze tří nakladatelství nás s mou agentkou pozvali k diskusi o něm. Ale nakonec potřebujete jen jedno ano. A děkuji mým šťastným hvězdám, že se W&N (součást Orionu / Hachette) rozhodlo mou knuihu vydat. Nemohla jsem tomu uvěřit..

Čtete recenze na své knihy?

Četla jsem rozhovory se spoustou autorů, kteří říkají, že je nejlepší vyhnout se recenzím. Teorie je, že vás buď povedou, nebo vás úplně rozdrtí; žádná z recenzí vás nepodnítí napsat další knihu. Ale zatím se musím přiznat, že se dívám na online recenze. Domnívám se, že jsou užitečné a mně poslouží jako nástroj k tomu, abych se něco nového naučila. Jsem opravdu vděčná komukoli, kdo si udělá čas, a mou knihu si přečte, přemýšlí o ní a pak to napíše. Myslím, že je to dárek pro každého spisovatele, opravdu!

Je něco, o čem byste v žádném případě nepsala?

Nikdy neříkám „nikdy“, myslím. Spousta lidí považuje můj román za temný. Ale já osobně nemám sklon číst příběhy, které se týkají zneužívání dětí, sexuálního násilí nebo sériových vrahů, kteří se vyžívají v mrzačení a mučení žen. Je těžké si představit, že bych sama napsala román, který by popisoval kterýkoli z těchto zločinů.

Co jste dělala, než jste se stala spisovatelkou?

Vždycky jsem se cítila být spisovatelkou. Novinářkou jsem se stala, protože to znamenalo, že mě platí za to, že celý den mohu psát příběhy. Je to skvělá práce a nyní ji vykonávám na částečný úvazek, protože se připravuji na napsání druhého románu.

Který autor je vaším vzorem?

Všichni! Je těžké vybrat oblíbeného autora a můj žebříček se neustále mění. Ale Jane Harrisová a Kazuo Ishiguro jsou vždycky na čelních místech.

Které žánry sama čtete?

Mám ráda beletrii a jsem obrovským fanouškem psychologických thrillerů. Také se mi líbí klasika a historická fikce. Každý rok si slibuji, že zkusím sci-fi, ale ještě k tomu nedošlo. Nečtu romance nebo policejní záznamy, které se tváří jako detektivky.

Co vás nejvíc motivuje?

Asi to byl strach z toho, že nikdy nedostanu šanci psát. Už v dětství jsem si slíbila, že jednoho dne napíšu román a že bude publikován. Byla to tak silná motivace, že jsem to vlastně udělala. Nyní je mým největším motivátorem odhodlání využít úžasné příležitosti a pokusit se, aby se ze mě opravdu stala spisovatelka. To mě motivuje k napsání druhého románu. Chci se přesvědčit, že to můžu dokázat znovu.

Je něco, co vás rozptyluje?

Můj pes Bambi mi kontroloval každé slovo, které jsem napsala. Líbilo se mu sedět na zadní straně pohovky a usínat za mou hlavou. Když jsem psala na notebooku, on mi do toho regulérně chrápal. Ale to mi tak ještě nevadilo. Horší bylo, když se probudil a chtěl mi sedět na klíně. Musela jsem přerušit práci, obejmout ho nebo vypustit do zahrady. Byl už docela starý a bohužel zemřel, jen pár měsíců před vydáním knihy. Takže by se dalo říci, že mě už nic nerozptyluje. Ale strašně mi chybí a jeho nepřítomnost považuji za rušivý moment.

Byla jste už jako dítě velkou čtenářkou?

Ano! Vždy jsem byla knihomol. Vlastně jako většina spisovatelů jsem především čtenář.

Kolik knih máte ve své knihovně?

Ach ne. To je musím spočítat. Přátelé vědí, že ráda čtu a často mi dávají své staré knihy. V současné době mám hromadu 24 románů, které čekají na přečtení. Ale na nočním stolku mám osm knih, které musím bezpodmínečně co nejdřív přečíst. Radost mi také dělají recenzní výtisky, které dostávám od nakladatelů.

Co zrovna čtete?

Právě jsem začala číst Sugar Money od Jane Harrisové. Myslím, že vytváří nezapomenutelné postavy. Miluji i její předchozí ttiuly, tak jsem přesvědčena, že se mi bude i tento román líbit.

(Ze zahraničních pramenů)

ARGO

Distribuuje: Kosmas, Za Halami 877, 252 62 Horoměřice, tel.: 226 519 383,
e-mail: odbyt@kosmas.cz , internet. knihkupectví: www.kosmas.cz

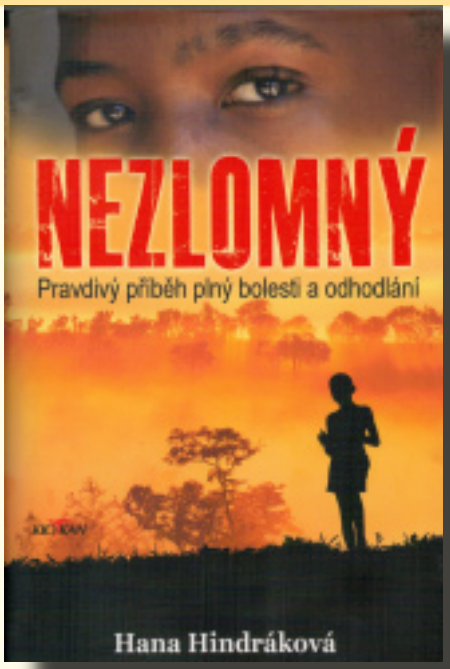

Příběh Keňana, který dojal Evropu

Česká republika, Slovensko, Německo, Švédsko i Dánsko. To všechno jsou země, které už znají životní příběh Keňana Josepha Njorogeho, přezdívaného Njoro.

Jednou to bude možná i hollywoodský film s happy endem, dnes je to zatím úspěšná kniha s příběhem jednoho kluka, na kterého se nakonec usmálo štěstí.

Njoro byl v sedmi letech donucen opustit matku, protože byla závislá na alkoholu, týrala ho a místo jídla mu dávala pivo. Njoro se tak stal dítětem ulice. Začal žebrat, ale brzy mu nezbylo nic jiného než krást. Dostal se do dětského gangu, kde zažil znásilnění i lynčování.

Kdysi byl vyhlášeným kriminálníkem, dnes je však pilířem keňské společnosti a vede centrum Global Hope Rescue and Rehabilitation v Ngongu nedaleko Nairobi, kde se stará o 110 kluků, kteří by bez jeho pomoci živořili na ulici.

Českou spisovatelku Hanu Hindrákovou, která se specializuje na romány z afrického prostředí, jeho příběh natolik zaujal, že se rozhodla napsat o něm knihu, která vyšla v České republice pod názvem Nezlomný.

„Jakmile mi Njoro odvyprávěl svůj příběh, hned jsem věděla, že ho chci napsat. Joseph je skvělý člověk, který si prošel něčím, co si vůbec nedovedeme představit a přesto mu zůstal pozitivní náhled na život," říká Hana Hindráková.

V květnu tohoto roku Njoro přiletěl na evropské turné, které zahájil besedou a křtem knihy na pražském knižním veletrhu Prague World Book Fair. Po sérii besed v ČR pokračoval s besedami v Německu, Dánsku i Švédsku.

Jeho příběh lidi velmi zaujal, besedy byly hojně navštěvované a lidé měli hodně otázek. Mnoho z nich už se nemůže dočkat, až kniha vyjde v srpnu v anglickém překladu v Keni pod názvem The Unbreakable v nakladatelství Moran Publishers.

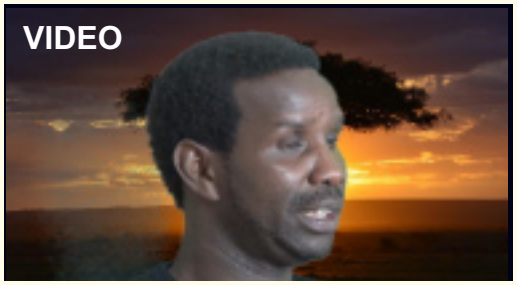

https://youtu.be/vsXG6ZYjt9M

Michio Kaku
BUDOUCNOST LIDSTVA
Náš úděl mezi hvězdami

Kniha slavného astrofyzika a popularizátora vědy Michia Kakua ukazuje, kam by lidstvo mohlo dospět v oblasti kosmických letů, zlepšování člověka a osidlování vesmíru. Mimo jiné se zabývá cestováním na Mars, hledáním mimozemského života, kombinováním lidské báze s robotikou a uvažuje také o možných stupních vývoje vesmírných civilizací. Zamýšlí se rovněž nad možnými scénáři vývoje či zániku vesmíru a způsoby, jak by budoucí lidská civilizace mohla přežít i jemu navzdory. Autorův pohled je optimistický, a přestože možné negativní dopady technologie nepřehlíží, zaměřuje se spíše na výsledky a přínos rychle se rozvíjejícího lidského poznání. Každé z témat je podepřeno autorovou špičkovou znalostí vědy a kniha je díky nebývalému vypravěčskému talentu přístupná všem zájemcům o vesmírné perspektivy lidské budoucnosti.

Přeložil Jan Petříček

Brožovaná, 456 stran, 397 Kč, ISBN: 978-80-7260-423-4

Zakoupit můžete zde **https://www.kosmas.cz/knihy/255983/budoucnost-lidstva/**

Ukázka a rozhovor s autorem na dalších stranách

PROSTOR

KVALITNÍ KNIHY SE OBEJDOU I BEZ ČTENÁŘŮ. KVALITNÍ ČTENÁŘI SE NEOBEJDOU BEZ KNIH

Titulky bulvárních novin vykřikovaly: „Ve vesmíru byla objevena obří mimozemská megastavba!“ „Astronomům zamotal hlavy mimozemský stroj!“ Dokonce i v deníku Washington Post, jenž obvykle nepublikuje dryáčnické články o UFO a mimozemšťanech, vyšel titulek „Nejdivnější hvězda na obloze zase vyvádí“. astronomové, kteří obvykle analyzují hromady nudných dat ze satelitů a radioteleskopů, byli najednou zaplaveni telefonáty od nervózních novinářů, kteří se jich ptali, zda skutečně ve vesmíru konečně objevili mimozemskou stavbu. To vědce překvapilo. Najednou nebyli mocní slova. Jistě, ve vesmíru skutečně nalezli něco podivného, pro co neměli vysvětlení. Bylo však příliš brzy na to říct, co to znamená. Možná se honili za přízrakem. Celá kontroverze se rozhořela v souvislosti se zkoumáním exoplanet obíhajících kolem vzdálených hvězd. Když ohromná planeta velikosti Jupiteru přechází před svou mateřskou hvězdou, obvykle její světlo ztlumí asi o jedno procento. Jednoho dne však astronomové analyzovali data z družice Kepler týkající se hvězdy Kic 8462852, která je od nás vzdálená asi 1400 světelných let, a objevili ohromující anomálii: v roce 2011 něco oslabilo světlo hvězdy o masivních 15 procent. Tyto anomálie obvykle lze ignorovat. snad došlo k nějaké technické poruše, přechodnému přepětí, dočasnému nárůstu elektrického výkonu nebo se prostě na zrcadlo teleskopu dostal prach. Jenomže pak byla anomálie v roce 2013 zpozorována znovu. Tentokrát se světlo hvězdy ztlumilo o 22 procent. Vědci nevědí o ničem, co by mohlo jasnost hvězd pravidelně o tolik oslabovat. „Nikdy předtím jsme nezpozorovali nic, co by se téhle hvězdě podobalo. Bylo to opravdu zvláštní,“ řekla Tabetha Boyajianová, postdoktorandka na Yaleu. Podivnost situace se umocnila, když Bradley schaefer z louisianské státní univerzity prohledal staré fotografické desky a zjistil, že se světlo hvězdy pravidelně oslabuje od roku 1890. Časopis Astronomy Now napsal, že toto zjištění „vyvolalo horečnatý zájem o pozorování hvězdy. Astronomové se předhánějí v tom, kdo dříve přijde na kloub fenoménu, z něhož se rychle stává jedna z největších astronomických záhad vůbec.“ Astronomové tedy vypracovali dlouhé seznamy možných vysvětlení. Postupně však všechny standardní vědecké hypotézy zahalil stín pochybností.

Co by jen mohlo tak velký pokles jasnosti způsobit? Mohlo by skutečně jít o objekt dvaadvacetkrát větší než Jupiter? Jednou možností bylo, že tento fenomén vyvolala planeta, která se na hvězdu zřítila. Tuto hypotézu však vyvrátil fakt, že se anomálie objevuje znovu a znovu. Další možností byl prach z disku sluneční soustavy. Původní disk z plynu a prachu, z něhož se zhušťují sluneční soustavy, může být mnohokrát větší než samotná hvězda. Možná tedy ke ztlumení světla došlo proto, že hvězdu zaclonil tento disk. Jenomže když astronomové analyzovali samotnou hvězdu, zjistili, že je zralá, takže museli toto vysvětlení odmítnout. Prach se měl už dávno zkondenzovat anebo jej měl sluneční vítr odfouknout do vesmíru. Po odmítnutí

PROSTOR
KVALITNÍ KNIHY SE OBEJDOU I BEZ ČTENÁŘŮ. KVALITNÍ ČTENÁŘI SE NEOBEJDOU BEZ KNIH

řady potenciálních řešení pořád zbývalo jedno, jež nešlo jen tak smést ze stolu. Nikdo mu nechtěl věřit, ale nebylo možné jej vyloučit: snad šlo o ohromnou stavbu vybudovanou mimozemskou inteligencí. „Mimozemšťané by vždy měli být až tou poslední hypotézou, kterou vezmeme v úvahu, ale tohle opravdu vypadalo jako něco, co by mimozemská civilizace mohla vybudovat," tvrdí Jason Wright, astronom z Pensylvánské státní univerzity. Jelikož mezi ztlumeními v letech 2011 a 2013 uplynulo 750 dní, astronomové předpověděli, že anomálie znovu nastane v květnu 2015. Svit hvězdy skutečně začal slábnout přesně na čas. Tentokrát hvězdu sledovaly prakticky všechny pozemské dalekohledy, které dokážou měřit světlo hvězd. Astronomové z celého světa viděli, jak se jas hvězdy oslabil o 3 procenta a pak opět zesílil. Co by však tento fenomén mohlo způsobovat? Podle některých by mohlo jít o Dysonovu sféru, poprvé navrženou Olafem Stapledonem roku 1937 a později analyzovanou fyzikem Freemanem Dysonem. Dysonova sféra je ohromná koule obklopující hvězdu a zkonstruovaná tak, aby čerpala energii z jejího intenzivního záření. Případně by mohla mít rovněž podobu velké koule obíhající kolem hvězdy, která by pravidelně přecházela před ní a tím oslabovala její svit. Možná byl pozorovaný objekt vyroben za tím účelem, aby poháněl stroje pokročilé civilizace typu II. Tato poslední domněnka podnítila zájem laiků i novinářů. Ptali se: co je to civilizace typu II?

Nedávný start Space X s raketou Falcon Heavy s fiktivním řidičem jménem „Starman"

ENERGIE PRO CIVILIZACI TYPU I

Klíčová otázka zní, zda civilizace typu I dokáže přejít na jiné zdroje energie, než jsou fosilní paliva. Jednou možností je ovládnout jadernou energii uranu. Uranové palivo pro konvenční jaderné reaktory však tvoří velké množství odpadních produktů, které zůstávají radioaktivní po miliony let. Ani dnes, padesát let od začátku jaderného věku, pořád nemáme k dispozici bezpečný způsob, jak skladovat vysoce aktivní radioaktivní odpad. Jaderné palivo je také velmi horké a může způsobit roztavení reaktoru, k čemuž došlo při tragédiích v Černobylu a Fukušimě. Alternativou ke štěpné energii uranu je fúzní energie, jež sice dosud není komerčně upotřebitelná, ale civilizace typu I, o století pokročilejší než naše, možná rozvine její plný potenciál a bude ji používat jako nepostradatelný zdroj takřka neomezeného množství energie. Jednou z výhod fúzní energie je, že jako palivo používá vodík, který lze získat z mořské vody. Ve fúzní elektrárně nadto nemůže dojít ke katastrofickému roztavení reaktoru, jaké jsme viděli v Černobylu a Fukušimě. Jestliže nastane nějaká havárie (pokud se například extrémně horký plyn dostane do kontaktu s vnitřním povrchem reaktoru), fúzní proces se automaticky sám zastaví. (To má ten důvod, že aby fúzní reakce probíhala, musí vyhovovat Lawsonovu kritériu: je zapotřebí, aby se po určitý čas udržela správná hustota a teplota plazmatu. Když se však proces vymkne kontrole, přestane Lawsonovo kritérium splňovat a sám se zastaví.) Fúzní reaktor nadto produkuje jen malé množství jaderného odpadu. při slučování jader vodíku vznikají neutrony, které mohou ozářit ocel reaktoru a učinit jej lehce radioaktivním. Tímto způsobem však vzniká jen zlomek odpadu generovaného uranovými reaktory. Vedle fúzní energie existují další potenciální obnovitelné zdroje energie. pro civilizaci typu I by mohlo být lákavé získávat sluneční energii z kosmu. protože se 60 procent energie slunce při průchodu atmosférou ztratí, družice by mohly zachytit daleko více solární energie než kolektory na povrchu planety. Systém solárních kolektorů v kosmickém prostoru by mohl sestávat z velkého množství obřích zrcadel obíhajících kolem země a zachycujících sluneční světlo. Zrcadla by mohla být geostacionární (obíhala by kolem země stejnou rychlostí, jakou planeta rotuje kolem vlastní osy, takže by se zdálo, že se na nebi nacházejí pořád na stejném místě). Načerpanou energii bychom pak mohli k přijímací stanici na zemi seslat v podobě mikrovlnného záření a následně ji distribuovat prostřednictvím tradiční rozvodné sítě. Vesmírná solární energie má řadu výhod. Je čistá a bez odpadních produktů. Může generovat elektřinu dvacet čtyři hodin denně, ne jen ve dne. (Tyto satelity by skoro nikdy nebyly zastíněny zemí, neboť by je jejich trajektorie dováděla velmi daleko od její oběžné dráhy.) Solární panely nemají žádné pohyblivé součástky, což značně snižuje riziko poruch a náklady na opravy. A co je vůbec nejlepší, vesmírné elektrárny by čerpaly z neomezených zásob bezplatné energie ze slunce. Všechny vědecké panely, které se otázkou vesmírné solární energie zabývaly, dospěly k závěru, že tohoto cíle lze dosáhnout i s technologiemi dostupnými dnes. Hlavní problém však představují náklady, stejně jako u všech podniků spojených s kosmickými lety. Hrubé odhady ukazují, že je tato technologie v současnosti mnohokrát nákladnější, než když si lidé jednoduše dají solární panely na zahradu. Vesmírná solární energie přesahuje možnosti civilizace typu 0, jako je ta naše, ale pro civilizaci typu I by se mohla stát přirozeným zdrojem energie. To má několik důvodů:

1. Náklady na lety do vesmíru postupně klesají, zejména díky nástupu soukromých firem a vynálezu znovu použitelných raket.
2. Koncem století se možná objeví vesmírný výtah.
3. Vesmírné solární panely bude možné vyrobit z lehkých nanomateriálů, což zajistí snížení hmotnosti i nákladů.
4. solární satelity budou moci ve vesmíru sestavit roboti, takže nebudeme potřebovat astronauty.

Tato technologie se dále obecně považuje za bezpečnou. Jakkoliv totiž mikrovlny mohou být škodlivé, propočty ukazují, že většina energie zůstává uzavřena uvnitř paprsku a množství, jež uniká ven, by nemělo překračovat přijímané environmentální standardy.

PROSTOR
KVALITNÍ KNIHY SE OBEJDOU I BEZ ČTENÁŘŮ. KVALITNÍ ČTENÁŘI SE NEOBEJDOU BEZ KNIH

Kaku vyrůstal nejen jako fyzik, ale i jako známý spoluzakladatel teorie strunného pole, (Teorie strun je jedinou známou teorií, která konzistentně sjednocuje všechny čtyři základní interakce: elektromagnetickou, gravitační a silnou a slabou jadernou sílu). Fakt, že není ve sporu s kvantovou mechanikou, ji činí i nejúspěšnějším kandidátem na kvantovou teorii gravitace. Napsal tucet knih o tematicky zaměřených problémech.

BUDEME ŽÍT JAKO ŘEČTÍ BOHOVÉ...

Michio Kaku předpovídá mimořádnou budoucnost lidstva

Kosmické zbraně. Hvězdné lodě. Mimozemšťané. Kdy jste začal přemýšlet o futuristických věcech a snažil se pochopit Einsteina?

Už v raném věku jsem věděl, že chci být fyzikem, protože ten si vývojem nových technologií „vymýšlí budoucnost.“ Začal jsem si uvědomovat, že ... motory 20. století, každý z nich, vyvinul nějaký nejmenovaný fyzik, který pracuje ve své laboratoři, tvoří rakety a vymýšlí všechny zázraky vesmírného věku. Chtěl jsem být součástí toho.

„Budoucnost lidstva“ se zdá být většinou spojena s vesmírem. Bude naše budoucnost skutečně probíhat na jiných světech?

Chceme myslet na matku přírodu jako na živnou a přátelskou, ale 99,9 procent všech forem života na Zemi nakonec zanikne. Zánik je normou. Je to téměř zákon fyziky, že jednoho dne matka příroda zničí Zemi. Vidíme to kvůli přírodním katastrofám, dopadům asteroidů, a táním ledovců. Existují však také katastrofy, které jsme způsobili sami – globální oteplování, nebo šíření jaderných zbraní. Nikdo však nemluví o evakuaci Země a o cestě na Mars. Chci plán B jen v případě, že se na nás matka příroda obrátí, nebo bláznovství lidstva vymkne kontrole.

Elon Musk, Stephen Hawking a jiní řekli, že se lidé musí stát multiplanetárním druhem. Souhlasíte s tím?

Jo, úplně. To je správně.

Co je největší problém, který lidstvo bude muset řešit?

Nejděsivější problémy si působíme sami. Ocitli jsme se v bodě, kdy můžeme bezprostředně ohrozit Zemi změnou klimatu. Chtěl bych raději transformovat Mars a učinit je pohostinným pro pozemšťany, než přemýšlet, jak zachránit Zemi ...

Ale řekl jste, že jak se budou vyvíjet jiné alternativní zdroje energie, změna klimatu může v budoucnu představovat menší hrozbu. Vidíte globální oteplování jako výkyv, kterým musíme projít – nebo je přetrvávající problém?

Je to jeden z největších problémů, kterým teď čelíme, ale vidím světlo na konci tunelu. V jižní Francii máme fúzní reaktor ITER. Tento projekt, do něhož jsme už vložili 10 miliard dolarů doufejme ukáže, že mořská voda by se mohla stát konečným zdrojem energie na Zemi. Fúze je relativně neznečišťující a nevytváří jaderný odpad.
Za druhé, cena baterií dramaticky klesá. Zapomínáme, že úzkým místem pro solární energii je skladování. Myslíme *si,*

PROSTOR
KVALITNÍ KNIHY SE OBEJDOU I BEZ ČTENÁŘŮ. KVALITNÍ ČTENÁŘI SE NEOBEJDOU BEZ KNIH

že je to solární článek, ale ne, je to baterie. Když slunce nesvítí a větry nefouknou, žádnou energii nevyrobíte. Ale teď děláme obrovské pokroky, vytváříme super baterie. Myslím, že by to mohlo velmi rychle změnit ekonomiku solární energie, aby byla plně konkurenceschopná s technologií fosilních paliv.

Co se týče přeměny Marsu, aby byl obyvatelný, jak bychom to udělali?

Udělali bychom to v krocích. Když budeme přistávat na Marsu, využijeme pro úkryt zde, stejně jako na Měsíci, tzv. lávové trubice, což jsou jeskyně, které již existují. Pak získáme led, oddělíme pitnou vodu a nakonec kyslík a vodík - kyslík pro dýchání a vodík pro raketové palivo. Pak začneme budovat zemědělství. Použijeme geneticky modifikované rostliny, aby se jim dařilo v chladných podmínkách Marsu.
Očekávám, že ve vesmíru budeme mít sluneční zrcadla, která budou vyzařovat energii do polárních čepiček a led zde roztaje. Na Marsu je spousta zmrzlé vody. Byly zde kdysi velké řeky, moře, a myslíme si že měl oceán zhruba o velikosti Spojených států. Mars na jednom místě byl potenciálně svěží planeta. Roztátím polárních ledových čepiček můžeme začít oživovací proces. Kdybychom mohli zvýšit teplotu o šest stupňů Celsia, nastartoval by se únikový skleníkový efekt.

Co když je na Marsu život?

Musíme se ujistit, že jsme na Marsu jediní a že zde neexistuje mikrobiální život, protože naše DNA by interagovala s cizí DNA s neznámými důsledky. A musíme bezpečně vědět, že na nás zde nečeká inteligentní život, protože všichni víme, co se stalo, když se Cortez setkal s Montezumou. Nebylo to moc příjemné. Aztécká říše byla zničena během několika měsíců a my to nechceme opakovat. Ale poslední indikací je, že Mars je sterilní. Nemáme důkaz o mikrobiálním životě.

Ale nepochybujete o tom, že život je v Mléčné dráze bohatý?

Myslím, že je to nevyhnutelné. V průměru sto procent hvězd, které vidíte v noci, obíhá kolem nich. Když se dnes večer podíváte na noční oblohu, uvědomte si, že se na vás někdo může dívat, a přemýšlet, jestli je v této sluneční soustavě život. Důkazy nejen o životě, ale také o inteligentním životě, určitě objevíme, protože naše galaxie má možná miliardy planet podobných Zemi.

Kdy si myslíte, že se setkáme s mimozemským životem?

Myslím, že v tomto století přijmeme signál z inteligentní civilizace ve vesmíru. To však neznamená, že navážeme obousměrnou konverzaci. Poselství může přijít z místa vzdáleného mnoho stovek světelných let, takže bude trvat stovky let, než se rozhovor uskuteční. Ale když k tomu dojde, když zaznamenáme inteligentní civilizaci ve vesmíru, může to být zlom v dějinách Země.

Jak by podle vás vypadalo setkání s mimozemským životem?

Pokud se setkáme s inteligentním druhem ve vesmíru, první věc, kterou bychom museli udělat, je zjistit, zda jde o civilizaci typu I, typu II nebo typu III. Civilizace typu I je o sto let vyspělejší než my. Jsou planetární. Například řídí počasí. Typ II je hvězdný, jako „Star Trek“. Ovládají hvězdy a jsou před námi několik tisíc let. Jsou-li typ II, jsou galaktičtí jako v „hvězdných válkách". Potulují se po galaktických vesmírných cestách. Ovládají černé díry a jsou možná v řádu sto tisíc let a více pokročilejší.
Jakmile zachytíme jejich poselství, první věc, kterou musíme udělat, je zjistit, o jak pokročilou civilizaci jde. Protože jsme typ 0, a když se s nimi setkáme, bude to, jako bychom potkali - veverky v lese. Pokusíte se s nimi mluvit? Zpočátku to děláte. Ale pak se už nudíte, protože neodpovídají. Veverky nám nemají co nabídnout.

Jak si myslíte, že by se setkání s mimozemšťany mohlo odehrát?

Existuje možnost, že přistanou na trávníku Bílého domu a oznámí svou existenci a zahájí věk Vodnáře. Ale to si nemyslím. Spíš nás z větší části nechají na pokoji. Chtějí-li nerosty, mohou drancovat jiné neobydlené planety, kde nenarazí na opravdové domorodce. Myslím, že k nám budou přistupovat s velkou zvědavostí .

(Ze zahraničních pramenů)

Allen Telescope Array v severní Kalifornii vyhledává rádiové signály, které by mohly být vytvořeny inteligentním mimozemským životem. Institut SETI

PROSTOR
KVALITNÍ KNIHY SE OBEJDOU I BEZ ČTENÁŘŮ. KVALITNÍ ČTENÁŘI SE NEOBEJDOU BEZ KNIH

Vítejte ve světě fenoménu BulletJournal!

Deníku, zachraňujícího frustrované sepisovatele seznamu úkolů, přetížené multitaskery i kreativce, kterým schází řád. S BuJem a jeho geniálním sytémem zápisů už mezi ně patřit nebudete!

Je čas začít!

Ryder Carroll původně vytvořil metodiku BulletJournalu jako řešení své poruchy pozornosti, avšak kouzlo ručního zápisu, systému tvorby a udržování poznámek, úkolů i plánů uchvátilo postupně miliónům uživatelů. Kromě přehledného postupu, jak se vypořádat s přívalem úkolů a povinností, má totiž i hlubší roviny: zklidnění mysli ve světě vlastnoručně psaných poznámek s sebou přináší schopnost sebereflexe a uvědomění si svých pocitů. Naučí vás identifikovat to, co je důležité a pominout všechno, co smysl nemá, oddělovat signál od šumu, žít život s vědomím cílů.

BuJo vychází z metodik, které se využívají při vývoji softwaru, ale vám bude stačit zápisník, tužka, seznámení se s logickým systémem a stane se vám čímkoliv: plánovačem, deníkem, kalendářem, organizátorem, skicákem, záznamníkem pocitů, odkladačem myšlenek. A stejně jako se vyvíjíte vy, bude se vyvíjet i funkce a struktura vašeho BulletJournalu. Váš BuJo může být vším, čím si přejete.

Přeložila Kateřina Harrison Lipenská

Vázaná, 320 stran, 399 Kč, ISBN: 978-80-7555-073-6

Zakoupit můžete zde **https://www.melvil.cz/eshop/**

Ukázka z knihy a rozhovor s autorem na dalších stranách

Jan Melvil publishing

Jan Melvil Publishing, s.r.o., Roubalova 383/13, 602 00 Brno, www.melvil.cz

Ten záhadný balíček mi přišel bez ohlášení. A ještě víc mě překvapilo, že adresa na něm byla napsaná nezaměnitelně úhledným tiskacím písmem mé mámy. Že by nějaké překvapení nebo dárek? Jen tak? Těžko. V krabici jsem našel štosy starých zápisníků. Celý zmatený jsem jeden z nich vytáhl, měl svítivě oranžový obal ozdobený graffiti. Stránky byly plné hrubých náčrtů robotů, příšer, bitevních scén a taky slov s neuvěřitelným množstvím chyb.

Různých… zamrazilo mě. Ty jsou přece moje! Zhluboka jsem se nadechl a začal listovat. Bylo to víc než nostalgické vzpomínání. Jako bych se oblékl do dávno odložené kůže svého skoro zapomenutého já. Listoval jsem dalším notesem, z kterého vypadl složený list. Zvědavě jsem ho rozložil a našel legrační obrázek nějakého strašně rozzlobeného muže. Řval tak zarputile, až mu lezly oči z důlků a jazyk mu rozčilením vypadával z pusy. Na stránce byla napsaná dvě slova. To první, malé, nesměle zastrčené v rohu, odhalovalo totožnost toho muže, o kterého se pokoušela mrtvice: můj bývalý učitel. Druhé, velké a kostrbaté slovo označovalo důvod a příjemce jeho běsnění. Bylo to mé jméno. Potíže mi začaly už na základní škole. Přicházely první špatné známky, učitelé rudli vzteky a odvážlivci, co se mě snažili doučovat, to dřív nebo později vždycky vzdali. Protože výsledky jsem měl opravdu mizerné, velkou část prázdnin jsem trávil ve speciálních letních školách a u psychologů. Nakonec mi diagnostikovali poruchu pozornosti (ADD). Bylo to v 80. letech, kdy se toho vědělo víc o ptáku kiwi než o tomhle onemocnění. Dostupné zdroje informací byly buď příliš složité, nebo rovnou beznadějné, takže se nedaly použít nebo neodpovídaly mým potřebám. Jen mi přisypávaly sůl do rány. Moje mysl fungovala naprosto specificky, a tak jsem si většinou musel poradit sám. Hlavní problém spočíval v tom, že jsem nedokázal ovládat pozornost. Ne že bych se nemohl soustředit, ale dělalo mi potíže soustředit se na správnou věc ve správnou dobu, být přítomný duchem. Moje mysl pokaždé vystřelila za tím, co bylo zrovna nejpřitažlivější. A jak jsem se pohyboval v cyklu roztěkanosti, úkoly se kupily, až mě úplně zavalily. Často jsem je nezvládal dost dobře nebo jsem nestíhal. A protože jsem se takhle cítil každý den, začal jsem o sobě pochybovat. Není nic horšího než krutost, s jakou mluvíme sami k sobě. Obdivoval jsem své úspěšné spolužáky, jejich neochvějnou koncentraci a bloky plné podrobných poznámek. Začal mě fascinovat řád a disciplína, které mi připadaly stejnou měrou krásné jako cizí. Abych do těchto tajů pronikl, začal jsem si vymýšlet různé organizační pomůcky podle toho, jak

Díky knize se naučíte

- základy metodiky a stránkování, typy přehledných značek a odrážek
- úkoly vpřed i vzad tak, abyste nikdy nic důležitého neopomenuli
- jak psát denní a měsíční přehledy, jak vytvořit rejstřík a výhledy do budoucnosti
- jak vytvářet kolekce při plánování projektů
- jak dekonstruovat problémy na zvládnutelné jednotlivosti
- k čemu vám slouží deník vděčnosti
- jak využít Bujo pro nalezení svého smyslu a dosažení štěstí, krok za krokem

Metoda Bullet Journal vznikla pro uvědomění toho, jak využíváme dva nejcennější životní zdroje: čas a energii. Uděláte díky ní víc práce, protože toho budete dělat méně.

Jan Melvil publishing

Jan Melvil Publishing, s.r.o., Roubalova 383/13, 602 00 Brno, www.melvil.cz

fungovala moje mysl. Cestou pokusů a mnoha omylů jsem si postupně poskládal vyhovující systém agendy – a to ve starém dobrém papírovém notýsku. Byl to plánovací kalendář, deník, zápisník, seznam úkolů a skicák v jednom. Sloužil mi jako praktický, ale přitom milosrdný nástroj k organizování netrpělivé mysli. Postupně jsem byl méně nepozorný, méně ochromený a mnohem víc produktivní. Uvědomil jsem si, že se svými problémy se musím poprat sám. A co bylo důležitější, došlo mi, že to dokážu! V roce 2007 už jsem pracoval jako webový designér pro velkou módní značku se sídlem v neonovém srdci New York City, na Times Square. Práci jsem sehnal přes jednu známou, která ve firmě pracovala a zrovna v té době se potýkala s plánováním své nadcházející svatby. Její stůl pokrývala tlustá vrstva zápisníků, lepicích bločků a papírů. Vypadalo to tam jako v pokoji nějakého konspiračního maniaka, jaké vídáme v kriminálkách. Chtěl jsem jí nějak oplatit, že mi k tomu místu pomohla. A tak když jsem ji jednou viděl, jak se přehrabuje v tom nepořádku a zase se snaží najít nějakou zatoulanou poznámku, rozpačitě jsem navrhl, že jí ukážu, jak používám svůj zápisník. Otočila se ke mně se zdviženým obočím a k mému překvapení (a zděšení) nabídku přijala. Nádech, výdech. Co jsem si to na sebe ušil? Ukázat někomu zápisník znamenalo nechat ho bez cenzury nahlédnout do své hlavy, která, no… víte co. Pár dní na to jsme šli na kávu. Poměrně dlouho jsem jí všechno neobratně vysvětloval. Připadal jsem si hrozně zranitelný, když jsem vykládal, jak si organizuju myšlenky – symboly, systémy, šablony, cykly, seznamy. Pro mě to byly berličky, které měly být oporou vadnému mozku. Celou dobu jsem se vyhýbal jejímu pohledu. Poté, co jsem skončil, zvedl jsem oči a hanbou bych se nejradši propadl. Dívala se na mě s otevřenou pusou, takže se všechny mé obavy okamžitě potvrdily. Nesnesitelně dlouho bylo ticho a pak řekla: „Tohle si nemůžeš nechávat pro sebe.“ Po tom útrpném školení to dalo ještě poměrně hodně přemlouvání, než jsem svůj systém začal sdílet s dalšími lidmi. Ale v průběhu let jsem se naučil obratně odpovídat na nesmělé dotazy designérů, vývojářů, projektových manažerů a účetních ohledně zápisníku, bez kterého jsem neudělal ani krok. Někteří se ptali na organizaci každodenního života. Tak jsem jim ukazoval, jak si můžou stručně zapisovat úkoly, události a poznámky. Jiní se ptali na nastavování cílů. Tak jsem jim předváděl, jak se dá můj systém využít při sestavování akčních plánů k dosažení budoucích cílů. Další jen chtěli mít ve věcech menší zmatek, tak jsem jim ukázal, jak lze nahrnout všechny poznámky a projekty pěkně do jednoho zápisníku. Nikdy mě nenapadlo, že řešení, která jsem si vymyslel, by mohla mít tak široké uplatnění. Když měl někdo nějakou specifickou potřebu, stačilo některou z technik jednoduše upravit tak, aby jí vyhovovala. Začal jsem přemýšlet o tom, že podělím-li se o svá řešení běžných organizačních problémů, možná to někomu pomůže od frustrace, která mě trápila v mládí, nebo ji aspoň zmírní. To je sice hezké, ale jestli mám ještě někdy otevřít pusu, už to nesmí být žádná trapná improvizace. Systému jsem dal formu a tvar, okleštil jsem ho jen na ty nejefektivnější techniky, které jsem v průběhu několika let vytvořil. Nic podobného neexistovalo, takže jsem musel vymyslet nový jazyk s vlastní slovní zásobou. Díky tomu bylo možné vše snadno vysvětlit a snad se to i naučit, jak jsem doufal. Teď to chtělo ještě najít pro systém název, který by odpovídal jeho rychlosti, efektivitě, původu a účelu. Nazval jsem ho Bullet Journal. Potom jsem spustil webovou stránku obsahující interaktivní návody a videa, sloužící jako průvodce zbrusu novým systémem Bullet Journal, zkráceně BuJo. Když počet návštěvníků stránky dosáhl stovky, usmál jsem se. Znamenalo to pro mě, že mise je splněna! A pak se stalo něco neuvěřitelného. Stránku Bulletjournal.com představil web Lifehack.org. Potom Lifehacker.com, potom internetový časopis Fast Company a pak už se informace začaly šířit virálně. Počet unikátních návštěvníků se zvýšil ze 100 na 100 000 za několik dní. Na webu se začaly objevovat celé komunity praktikující Bullet Journal. K mému úžasu se lidé otevřeně navzájem dělili o to, jak řeší i hluboce osobní problémy. Váleční veteráni psali o taktikách, jak se pomocí metody Bullet Journal vyrovnávají s posttraumatickou stresovou poruchou. Lidé trpící obsedantně kompulzivní poruchou sdíleli postupy, jak si vytvořit odstup od myšlenek, které je

přemáhají. Dojalo mě, když jsem narazil na lidi trpící ADD stejně jako já, kteří mluvili o tom, jak se jim podařilo zlepšit známky a zmírnit úzkosti. V mnohdy toxickém světě internetových komunit vytvořily tyhle skupiny neuvěřitelně pozitivní a povzbudivé prostředí zaměřené na různé problémy a všechny využívaly ten samý nástroj. Sandy narazila na Bullet Journal v květnu 2017 díky videu na Facebooku. Kvůli nedostatku spánku a péči o malé dítě vedla totálně chaotický život a často zapomínala, což by o ní normálně nikdo neřekl. Myšlenky se jí v hlavě honily jak veverky: Spal dost dlouho? Má všechna očkování? Do kdy že je potřeba odevzdat přihlášku do školky? Jakmile vyřídila jeden úkol, hned místo něj vyskočil další. Byla ve stresu a propadala beznaději. Vědí snad ostatní mámy něco, co ona neví? A tak když se doslechla o organizačním systému, ke kterému stačí obyčejný poznámkový blok, řekla si, že nemá co ztratit. Prvním krokem bylo zapsat si všechno, co musí udělat tenhle měsíc. Do oddělených sloupců si napsala rozvrh každého člena rodiny. Všichni měli nepravidelnou pracovní dobu. Připadalo jí, že může ten kolotoč konečně zastavit a podívat se, kde kdo v příštích čtyřech týdnech bude. Děsila ji představa, že by jeden z nich za pár let zapomněl vyzvednout dítě ze školky. Zdálo se, že je to jen otázka času, než jim unikne něco důležitého. Sandy si odhodlaně nalinkovala další sloupec. Přehledně si zapsala všechny naplánované akce a narozeniny. Do měsíčního finančního přehledu si zapsala data a částky jednotlivých plateb. Přidala taky denní políčka k zaznamenávání zvyků a cílů – nebo jen připomenutí, aby se zastavila a nadechla se! Psaní rukou bylo zvláštně uklidňující. Sandy si ale nechtěla dělat moc velké naděje, protože tolik jiných systémů slibovalo, že jí vrátí její systematické já, ale dlouhodobou změnu nepřinesly. Pokračovala dál podle návodu. Další část jí měla pomoci, aby neztrácela z očí celkový obraz. Jaké ambice má na příští rok? Na stránku ročních cílů se odvážila uvést srdcový projekt, o jehož realizaci se chabě pokoušela už několik let – a bez viditelných výsledků. Že by se vyhýbala psaní rukou a kreslení kvůli obsedantně kompulzivní poruše? Nebo toho prostě má moc? Věděla jen, že má potenciál, který nevyužívá.

V průběhu pár dalších týdnů se její zvyk sednout si k zápisníku zautomatizoval podobně jako čištění zubů. Jakkoliv přihlouple to vypadalo, odškrtávání políček ji motivovalo, protože jí připomínalo, že počet úkolů na každý den je konečný. Nezapomněla zaplatit jediný účet. Ani nemusela posílat žádné dlouhé omluvné textovky, protože zapomněla na něčí narozeniny. Rozložení zápisníku Bullet Journal jí rovněž připomínalo, že každodenní úkoly jsou součástí většího celku. Stránky měsíčních a ročních cílů jí den co den ukazovaly, že má před sebou dlouhou cestu, po které jde správným směrem. Její finta spočívala v tom, že si do každého denního přehledu přidala drobný projekt pro radost, třeba 15 minut psaní rukou, a tomu se každý den věnovala ze všeho nejdřív. Vždycky si našla 15 minut, ještě před tím, než se podívala na telefon. Čas jako by se natáhl. Sandy si brzy všimla, že jí zapisování přináší víc než jen řád a čistou hlavu. Celý život trpěla dermatilománií, což je onemocnění označované také jako patologické škrábání kůže, za které se styděla celý život. V případě Sandy se týkalo hlavně prstů. Rušila schůzky a pohovory kvůli tomu, jak hrozně její prsty vypadaly. Někdy kvůli bolesti nemohla spát, neustále jí něco padalo a nezvládala ani ty nejjednodušší úkoly. Vždycky třeba prosila svého manžela nebo matku, aby jí vymačkali citron do čaje, protože ji štípal. Po několikaměsíčním vedení Bullet Journalu seděla jednou v kuchyni a oči se jí najednou zalily slzami. Podívala se na své ruce, konečně si vymačkala citron a uvědomila si, že už nemá prsty samou ranku. S každým řádkem, písmenem a zápisem ruce zaměstnala a nechala je pomalu, ale jistě zahojit. Přikládám zvláštní stránku, kterou ve svém zápisníku tomuto dni věnovala. Nejen že jí Bullet Journal pomohl plánovat, sledovat a uchovávat vzpomínky, ale umožnil jí být kreativní, nechat zahojit své tělo a přestat se schovávat a zároveň se stát součástí komunity, která dokáže povzbudit a podpořit. Není v tom sama. I mě inspirovali vynalézaví, houževnatí a odvážní lidé, kteří si mou metodiku upravili podle své situace. A to je jeden z důvodů, proč jsem se rozhodl napsat tuto knihu. Ať už jste zkušení uživatelé BuJo nebo nováčci, metoda Bullet Journal je pro každého, kdo si hledá místo v naší digitální době.

Sledujte minulost, organizujte přítomnost a připravte se na budoucnost.

Ryder Carroll je tvůrce metody Bullet Journal a grafik, zabývající se designem digitálních produktů. Žije v newyorské čtvrti Brooklyn.

Ryder Carroll, newyorský designér, vyvinul metodu Bullet Journal, analogový systém navržený jako seznam úkolů, diář, zápisník a skicář. Je dostatečně flexibilní, že jej může použít každý, kdo chce pracovat efektivněji.

Jak vás napadlo vymyslet systém Bullet Journal, jak jste ho postavil a které problémy to vyřešilo?

Do Spojených států jsem odešel na konci devadesátých let z Vídně, kde jsem navštěvoval vysokou školu. V té době jsem řešil spoustu vlastních organizačních problémů. Chtěl jsem se naučit zachytit všechno, co jsem považoval za důležité, a přemýšlel o tom, jak data uspořádat, aby tvořila systém a byla snadno dostupná.

Bulletin rozhodně nebyl až do posledních několika let velkým systémem. Představoval jen množství ověřených způsobů, jak kompletovat osobní poznámky. A pak s nimi nějak pracovat. Postupem času jsem začal vyvíjet systém, abych osobní postřehy zachytil podobným způsobem, jak mi pracovala mysl. Tedy aby to bylo flexibilní a umožňovalo to reagovat na měnící se obsah.

V dětství jsem trpěl poruchou učení, která mi nedovolila se dobře soustředit na nějaký úkol. Potýkal jsem se s tím po většinu školní docházky. Poznámky jsem si začal dělat buď na prázdnou stránku bez šablony nebo jsem použil super rigidní šablonu, které jsem však dobře nerozuměl.

V hlavě se mi zjevovaly krátké záblesky velmi intenzivního prozření, takže jsem musel přijít na způsob, jak to rychle zachytit, abych to mohl později využívat. Řešení tohoto problému mě po většinu času zaměstnávalo, byl to opakující se proces vycházející z vlastní potřeby. Pracoval jsem na něm, nebo na nějakém jiném projektu, jako kdybych měl dvě zaměstnání, byla to taková má vášeň. Nyní se projekt stal prací na plný úvazek a to je pro mě velká změna.

Jak systém funguje?

Bullet Journal je v podstatě rámec pro zachycení vašich nápadů. To vám umožní sledovat, co se s vámi děje a umožňuje se podle toho zachovat v současné době a plánovat i do budoucna.

Bullet Journal je nastaven v takovémto rámci:

1. Rychlé protokolování – systém rychlého zaznamenávání poznámek pomocí odkazů na stránky, tituly. Vytvoříte si různé ikony odrážek pro rozlišení kroků, které jste s úkoly provedli.
2. Moduly – umožňují organizovat poznámky, které užíváte různými způsoby. Na začátku je stránka, do které přidáváte tituly pro všechny položky, abyste je mohli později rychle zobrazit.
3. Měsíční záznam – kalendář a měsíční seznam úkolů.
4. Migrace – převod pouze těch nejrelevantnějších záznamů z jednoho týdne nebo měsíce do druhého.

Eliminace: Můžete snížit množství věcí, které musíte udělat, tím, že je ručně přenesete. Pokud úkol nestojí za to, abyste ho přepsali, pravděpodobně není důležitý. A vám jde přeci o to strávit čas důležitými věcmi a dbát na to, abyste tomu věnovali přiměřenou dobu.

Je systém určen vědcům nebo spíš kreativním vizuálním myslitelům? Jak dovede k úspěchu?

V ideálním případě lze hledat inspiraci u mě, podívat se, jak dělám Bullet Journal. Vymýšlím rámce, na nichž lze stavět, abych dosáhl toho, co potřebuji. To může být stejně užitečné tvůrčím pracovníkům jako exaktně zaměřeným osobnostem. Mohou využívat moduly, které jsem navrhl a vyvíjet je, nebo vyvinout vlastní a zahrnout je do existujícího rámce.

Jan Melvil publishing

Jan Melvil Publishing, s.r.o., Roubalova 383/13, 602 00 Brno, www.melvil.cz

Do jaké míry je prokazatelné fungování systému?

Vytyčil jsem si úkol učinit ze svých poznatků systém, který bych mohl využívat, abych mohl normálně fungovat. Když jsem začal profesionálně pracovat v digitálním prostoru a přemýšlel na jiné úrovni, využil jsem digitální způsob myšlení a přizpůsobil jej analogovému kontextu. V podstatě jsem v posledních dvou letech systém formalizoval a postupně si uvědomoval, že by to mohlo být přínosem i pro ostatní.

Určitého zadostiučinění se mi dostalo, když jsem systém představil kolegům. Ať už šlo o designéry nebo programátory, vždy pracovali s notebookem. Ukázal jsem jim různé metody, které jsem používal, a oni postupně dospěli k závěru, že to může být užitečné i pro ně. To byla skutečná inspirace pro sdílení s ostatními. Pro mě z toho vyplývala potřeba najít způsoby, jak systém představit, aby mu porozumělo co nejvíc lidí. Bylo ohromující, když jsem viděl, jak si metodu Bullet Journal přizpůsobují osobnosti s různými zkušenostmi a sociálním postavením – matky i lékaři, a sledovat jejich jedinečnou vynalézavost.

„Technologie je úžasná, protože nám pomáhá spojit se se světem kolem nás. Ale není moc dobrá, pokud ji využíváme jen proto, abychom se spojili sami se sebou. To je naše vlastní odpovědnost."

Ryder Carroll

Začlenil jste do tohoto systému i koncepty z GTD?

Spíš ne. Vyzkoušel jsem různé metody, které pro mě nefungovaly, takže jsem byl z toho frustrovaný. Poté, co jsem spustil Bullet Journal, kolegové přišli s dalšími složitými systémy pro správu informací, které byly podobné, a moji metodu doplnily.

Zahrnujete bulletin také do Evernote?

Evernote je digitální nástroj, který pomáhá soustředit se na to, na čem záleží nejvíce, a umožňuje přístup ke všem informacím, až je budete potřebovat. Vkládat se do něj dají klasicky psané poznámky nebo naskenované ručně psané poznámky. Je možné přidávat, fotky, obrázky, webové stránky nebo zvuk... a v tom se dá okamžitě vyhledávat. Evernote obsah synchronizuje ve všech zařízeních, abyste měli veškeré informace vždy při sobě, ať už se vydáte kamkoliv.

Evernote jsem před lety použil, abych se obešel bez papíru. New York je neobyčejně živé město a jste zde stále v pohybu, a tak mít poznámky a data uložené na jednom místě, bylo pro mě velice užitečné. Evernote používám také ke skenování poznámek, které chci s někým sdílet. Analogicky si informace vyměnit nemůžete. Skutečnost, že jste partnerem společnosti, která vám umožní zpracovat analogové poznámky a přenést je do digitálního světa, je neuvěřitelně vzrušující.

Znáte lidi, kteří používají Evernote i Bullet Journal?

Jistě. Hodně z nich používá Evernote jako Bullet Journal. Využívají svou kreativitu k tomu, aby pro ně byly různé metody užitečné. V notebooku s Evernote si vytvoří data a časy na základě poznámek. Všechny jsou nastaveny podle vzoru bulletinu.

Jaké to je žít v digitálním světě a přijmout analogové řešení?

Žiji mezi těmito dvěma prostory a obhajuji je oba. Pro mě je to o nástroji. Nejde o vytváření nadbytečných seznamů úkolů, ale o nalezení nástroje, který vám ve skutečnosti pomůže být nejproduktivnější.

Psát perem na papír pomáhá zachovat zjištěná fakta a pomocí moderních technologií sdílet informace, analyzovat je a rozdělit je tak, aby s nimi bylo možné pracovat novými způsoby.

(Ze zahraničních pramenů)

Gilly Macmillanová VYVRHEL

Gilly Macmillanová po bestselleru Spálená obloha přichází s dalším temným thrillerem: Nejlepší kamarádi Noah a Abdi se od sebe nehnou ani na krok. Jenže když je v bristolském Feeder Canalu nalezen Noah v bezvědomí, Abdi nechce – nebo nemůže – říct, co se stalo. Detektiv Jim Clemo si odbyl povinné volno, které mu šéfová naordinovala po posledním případu, a vrací se do práce. Má prošetřit tuhle nešťastnou nehodu. Jenomže nic není, jak se zdá, a to, co vypadalo jako klukovina, která se zvrhla, se mění ve veřejnou bitvu. Noah je Brit, Abdi do Bristolu s rodinou přišel ze Somálska. A napětí mezi místními a uprchlíky prudce narůstá. Na pozadí strachu a nenávisti bojují dvě rodiny o své syny. A hlavně: chtějí znát pravdu. Nikdo z nich nemá tušení, jak daleko budou muset zajít, jakým démonům budou muset čelit a jakou bolest si vytrpět. Protože pravda bolí...

Přeložila Markéta Polochová

Vázaná, 288 stran, 329 Kč,
ISBN: 978-80-7617-553-2,
EAN: 9788076175532

Vydává nakladatelství Kalibr

Zakoupit můžete zde **https://www.knizniklub.cz/knihy/343830-vyvrhel.html**

Rozhovor s autorkou na dalších stranách

Smokey patří k prvním čtenářům

První dva romány Gilly MacMillan se objevily v žebříčcích bestsellerů na předních místech v několika zemích včetně USA, Německa a Velké Británie. Očekávání nezklamal ani třetí autorčin román Vyvrhel. Všechna její díla mají jedno společné – odehrávají se v Bristolu.

Vyvrhel je váš třetí román, psal se vám snadněji než předchozí dva?

Myslela jsem si, že to bude jednodušší, ale mýlila jsem se. Každý nový příběh totiž vyžaduje, aby jeho kulisou byl úplně jiný svět, a to představuje mnoho nových výzev, a to i v případě, že děj umístíte do známého prostředí. Je to vždy tvrdá a pečlivá práce, která vdechuje život postavám. Spisovatel pro ně musí vytvořit důvěryhodné interakce a situace, dát příběhu vlastní vnitřní logiku a poskytnout tolik dramatických zápletek, abyste čtenáře vtáhli do děje.
Ale něco bylo přece jenom jiné. Při psaní nového románu jsem už mohla využít své zkušenosti a vyvarovat se mnohých chyb.

Co vás inspiruje na Bristolu, že sem umísťujete děj svých románů?

Poprvé jsem toto město poznala během studií na Bristolské univerzitě a před více než deseti lety jsem se sem s rodinou natrvalo přestěhovala. Je to skvělé místo k životu. Já ho naprosto miluji. Bristol je město, které má trochu od všeho: fantastickou směs lidí, výjimečnou architekturu, dlouhou a fascinující historii (i když není vždy příjemná), skvělou atmosféru a pravděpodobně nejlepší kávu ve Velké Británii. Myslím, že jeho rozmanitost z něho dělá ideální prostředí pro thriller. Snažím se ale měnit místa, kam umísťuji zápletky. Vetřelec začíná scénou u kanálu Feeder; Perfektní dívka se odehrává v oblasti velmi podobné Sneyd Park.

Ztracené děti jsou silným tématem vaší práce, nejinak je tomu i v románu Vyvrhel. Čím je pro vás zajímavé?

Dítě, které se ztratí, ať už fyzicky nebo i jinak, je tématem, které musí nutně jít do hloubky. Mateřství a vztahy s našimi matkami jsou nedílnou součástí všech životů. Svými knihami se snažím řešit témata, která se dotýkají srdcí každého a tudíž mají univerzální význam. Thrillery jsou dobrým žánrem pro ztvárnění takovýchto témat, protože nám umožňují zažít nebezpečí, o němž věříme, že nás nikdy v běžném životě nepotká. Příběh o pohřešovaných dětech se dotýká mnoha našich nejhorších nočních můr. To je pro mě důvod, proč jsem si ho vybrala jako děj svého románu. Chtěla jsem evokovat situaci, v níž by matka musela zažít obdobnou zkušenost jako unášené dítě, zejména kdyby sama byla podezíraná policií.

Román Vyvrhel jste napsala z více úhlů pohledu. Co považujete za silné stránky takové kompozice?

Miluji knihy, které nemají lineární děj, protože to umožňuje čtenáři zažít akci z pohledu různých postav. Je to vzrušující technika, protože pomáhá vrstvit děj a vytvořit napětí. Umožňuje spisovateli poskytnout čtenáři

informace dříve, než se dostanou k některým postavám a než na ně zareagují. Je to také způsob, jak poodhalit charakter hrdiny, jehož pohled na sebe může být odlišný od pohledu někoho jiného. Myslím, že píšu takové knihy, které bych si chtěla sama koupit.

Vaše knihy se objevily v bestselerových žebříčcích v New York Times, Globe & Mail, Der Spiegelu a dalších časopisech po celém světě. Co si myslíte, že dělá thriller úspěšný?

Nesmí mu chybět určité znaky týkající se charakteru postav, dějových zápletek, které musí být nepředvídatelné, ale zároveň věrohodné a přicházející v rychlém sledu. Na konci každého dne se podívám na to, co jsem napsala, a ptám se same sebe: Bude chtít čtenář otočit stránku a pokračovat ve čtení? Pokud si odpovím „ne“, pasáž vymažu nebo celou přepíšu. Pokud je to „ano“, dovolím si pokračovat. Vždycky dávám přednost svému čtenářskému instinktu a zkušenosti.

Do románu Vyvrhel vracíte svého oblíbeného detektiva Jima Clemo a necháte ho vyšetřovat další případ týkajícího se dětí. Jak důležité je pro vás, aby čtenáři Jima přijali a věřili mu?

Pro mě je to nesmírně důležité. Už proto, že jsem si ho sama oblíbila a to od chvíle, kdy jsem se s ním setkala a prožili jsme spolu případ Ben Fincha ve What She Knew. Věřím, že se čtenáři připojí k Jimovi při terapeutických sezeních a odhalí se jim tak další pohled do jeho osobnosti a pochopí tak jeho metody vyšetřování a nakonec si získá i jejich důvěru. Ale musím říci, že žádné z mých postav stoprocentně nevěřím a vidím i Jimiho slabé stránky. Málokdy pochybuji o jeho osobních motivech, ale občas občas váhám při pohledu na jeho profesionalitu. Je totiž náchylný nechat se ovlivňovat svými pocity.

Jak jste postupovala při psaní thrilleru Vyvrhel, důležité jsou i odbočky k postranním záhadám, které dají více nahlédnout do přátelství Noeho a Abdiho. Jak jste koncipovala příběh, začínala jste od začátku nebo od konce? Liší se váš způsob psaní pro každou knihu, nebo se řídíte určitou rutinou?

Vždycky začínám své knihy od začátku, někdy jen s volnou představou o tom, jak bych chtěla, aby to skončilo, a to byl i případ Vyvrhele. Už po napsání první scény mi idea přišla natolik přesvědčivá, že jsem cítila potřebu ji rozvinout. Proto se setkáváme s rodinami Noeho a Abdiho bezprostředně po traumatické počáteční scéně. Mám tendenci vymýšlet odpovědi na ústřední záhadu, při psaní myslím na další scénu, která bude následovat. Takto jsem pracovala na každé z mých knih. Je to velmi instinktivní, spoléhat se na své alter ego, více než na cokoliv jiného. Nevýhodou tohoto procesu je, že to může vést k některým brutálním zásahům do první verze, protože v ní nevyhnutelně objevíte hluchá místa. Pro autora je to však velmi užitečné, protože mu to umožní lépe poznat své postavy a vyzkoušet je i v situacích, které se nemusí objevit v konečné verzi románu.

V románu Vyvrhel se díváte na člověka, který umírá, dokonce jdete tak daleko, že popisujete posledních několik okamžiků života. Mohla jste čerpat ze zkušeností lidí, kteří se sami ocitli na pokraji smrti, nebo tato scéna pochází čistě z vaší fantazie?

Odborné prameny jsem nevyhledávala. Spíš jsem vycházela z vlastní zkušenosti. Když jsem psala Vyvrhele, můj otec zemřel po dlouhé nemoci. Strávila jsem spoustu času u jeho lůžka a byla svědkem jeho posledních dnů a hodin, takže jsem měla stále na očích jeho bolestivý odchod ze života. A za využití své představivosti se snažila popsat konečné vědomé okamžiky člověka. Otec i ve svých posledních okamžicích byl schopen formulovat, co cítí.

Abdiho rodina jsou uprchlíci ze Somálska a než se usadili v Bristolu, strávili mnoho času v uprchlickém táboře Hartisheik. Popis tohoto tábora je děsivý, ale zároveň fascinující, protože kromě médií nemáme možnost se s tímto prostředím seznámit. Už jste někdy sama navštívila uprchlický tábor a proč jste z něj udělala klíčové místo v knize?

Sama jsem nenavštívila a ani neviděla uprchlický tábor. Spoléhala jsem se na prameny. Díky nim jsem vytvořila fiktivní zkušenosti mých románových postav. O životě v táboře jsem četla všechno, co se mi dostalo do rukou. Hodně jsem se zabývala oficiálními zprávami UNHCR o různých táborech podél hranic Somálska. Hodně mi dala také vynikající kniha s názvem Město Thorns: Devět životů v největším uprchlickém táboře na světě (2016) od Bena Rawlenceho.
Bylo důležité, aby se tábor stal klíčovým místem v knize, protože je to někde, kde byste se ocitli jen tehdy, kdyby se váš život nějakým způsobem rozpadl. A uprchlický tábor nikdy nemůže být správným domovem, protože je místem tranzitu a nestálosti. Jedním z ústředních témat Vyvrhele je touha většiny z nás cítit se bezpečně a spokojeně, mít domov a příležitost k důstojnému životu. Doufala jsem také, že když zakomponuji tábor do příběhu, čtenáři si uvědomí, jak dlouhé a namáhavé cesty uprchlíků mohou být, a kolik zoufalství a traumat musí zažít, než mohou začít znovu budovat svůj život na místech velmi vzdálených od domovů, které museli opustit.

Doufala jsem také, že když zakomponuji utečenecký tábor do příběhu, čtenáři si uvědomí, jak dlouhé a namáhavé cesty uprchlíků mohou být, a kolik zoufalství a traumat musí zažít, než mohou začít znovu budovat svůj život na místech velmi vzdálených od domovů, které museli opustit.

Téma imigrace je aktuální na celém světě. Jak těžké bylo ho zpracovat formou fikce a dát lidem jedinečný pohled na tento vysoce politický jev?

Beletrie - a román zejména díky své délce - umožňuje čtenářům rozvíjet empatii k postavám, o nichž čtou. Je to silná obrana před politickou rétorikou kolem uprchlíků a přistěhovalců, která nás často vybízí k tomu, abychom na tyto lidi mysleli jako na kolektivní a depersonalizovanou masu, která by mohla představovat hrozbu. Můžeme snadno ztratit ze zřetele jednotlivé příběhy a motivaci uprostřed všech těchto strachů. Beletrie nám poskytne osobní, přenosný pohled do života druhých, a tam, kde není schopna umožnit, abychom mohli správně pochopit jinou kulturu, může plnit klíčovou úlohu v povzbuzování nás, abychom se pokusili porozumět druhým a zacházeli s nimi s empatií a úctou, bez ohledu na to, jak se liší od našich kulturních a sociálních tradic.

(Ze zahraničních pramenů)

Leonard Cohen
NÁDHERNÍ PORAŽENÍ

Leonard Cohen je znám především jako skvělý písničkář a textař, jeho prózy si však s jeho hudební tvorbou co do kvality nijak nezadají – nejlepším důkazem je román Nádherní poražení z roku 1966, smělá, exaltovaná, erotizující vize, v níž se mísí sakrální a profánní podobným způsobem jako v těch nejlepších písních kanadského barda. Bezejmenný vypravěč nám tu líčí tragický milostný trojúhelník z Montrealu šedesátých let, zvláštně propojený s příběhem irokézské světice ze 17. století; jeho vyprávění šokuje svou upřímností, nevyhýbá se ani těm nejintimnějším záležitostem a nejskrytějším hnutím mysli, překypuje smutkem a mystickými vidinami a nabízí překvapivé vykoupení.

Přeložil Tomáš Hrách

Flexi vazba, 264 stran, 298 Kč, EAN: 9788025728321, ISBN: 9788025728321

Zakoupit můžete zde **https://www.kosmas.cz/knihy/259343/nadherni-porazeni/**

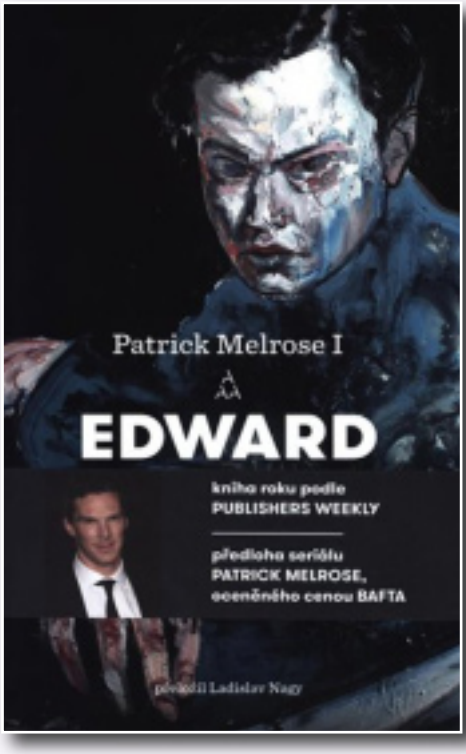

Edward St Aubyn
PATRICK MELROSE I.

Svazek Patrick Melrose I přináší první tři romány z pětidílného, částečně autobiografického cyklu románů o Patricku Melroseovi z let 1992–2011, v němž se vypravěč vyrovnává s tím, že se stal „hračkou v sadomasochistických hrátkách svých rodičů“. Všechny tři knihy – nazvané Na tom nesejde, Špatná zpráva a Trocha naděje – se odehrávají během jednoho dne a autor nám v nich prostřednictvím mistrných črt nabízí pohled nejen do prostředí britské společenské smetánky, ale i do odvykacích center a newyorské drogové scény. Vypravěč je uchvácen svým démonickým otcem – ten na něm v prvním díle ukájí své sadistické choutky, v druhém díle je přítomen již jen jako stín (už dospělý Patrick cestuje do New Yorku vyzvednout jeho ostatky) a v díle třetím vystupuje jako vzpomínka, na niž nejde zapomenout, ale ani se s ní usmířit. „Hamlet na heroinu“, „makabrózní groteska hnaná sebedestruktivní touhou“ – i tak označovala ostrovní kritika St Aubynovo dílo. Jeho románový cyklus ale zdaleka není jen zádumčivý román o traumatu; je to dílo čtivé, neobyčejně vtipné, ve své společenské kritice přesné a sžíravé. Ve své románové pentalogii o Patricku Melroseovi Edward St Aubyn dokazuje, že je skutečným následovníkem Evelyna Waugha a Oscara Wildea.

Přeložil Ladislav Nagy

Flexi vazba, 432 stran, 348 Kč, EAN:9788025727843, ISBN: 978-80-257-2784-3

Zakoupit můžete zde **https://www.kosmas.cz/knihy/250005/patrick-melrose-i/**

ARGO

Distribuuje: Kosmas, Za Halami 877, 252 62 Horoměřice, tel.: 226 519 383,
e-mail: odbyt@kosmas.cz; internet. knihkupectví: www.kosmas.cz

Rachel Hengová
KLUB SEBEVRAHŮ

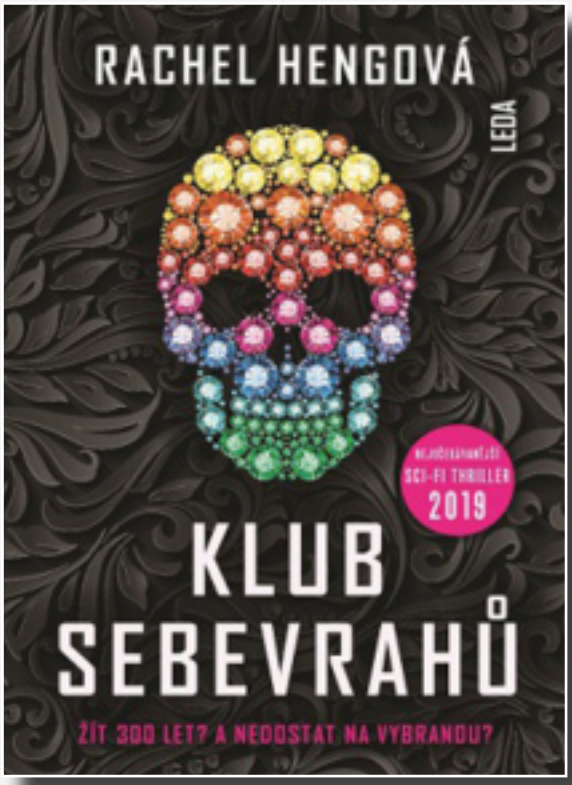

KDYBYCHOM ŽILI VĚČNĚ...

Budoucnost je blíž, než jsme si mysleli. Lidé z kasty geneticky bezproblémových obyvatel New Yorku mohou spoléhat na to, že budou žít stovky let – a nejlepší z nejlepších se dokonce už brzy dočkají nesmrtelnosti. Jenže státní pojistný program, založený na výměně tělesných orgánů a totalitně uplatňovaném zdravém životním stylu, zdeformoval jednání těchto vyvolených. Na vlastní kůži to brzy pozná i vzorná občanka Lea, která má vše, o čem žena sní: dokonalého snoubence, byt na skvělém místě, prestižní pozici ve firmě.

... JAK BYCHOM SI MOHLI VÁŽIT ŽIVOTA?

Stačí totiž, aby Lea na ulici narazila na sešlého otce, jenž před mnoha desítkami let odmítl vymoženosti nabídnuté režimem. Její jistoty se zhroutí, když je vystavena neodvolatelné volbě: buď svého jediného příbuzného zapře, anebo se musí vzdát naděje na nesmrtelnost. Ještě bolestněji mezitím dopadají hrůzy prodlužovaného života na muzikantku Anju, vysedávající po nocích nad ubohou troskou své matky, jejíž umělé srdce ne a ne přestat bít. Skutečně se jim jako řešení tragického dilematu nabízí jedině dobrovolný odchod z tak nelítostného světa?

Překlad Jana Jašová

Vázaná, 296 stran, 318 Kč, ISBN 978-80-7335-580-7, EAN: 9788073355807

Zakoupit můžete zde **https://www.leda.cz/Titul-detailni-info.php?i=709#fulldesc**

Rozhovor s autorkou na následující straně

Co stálo za vaším rozhodnutím začít psát?

Mou největší láskou vždycky bylo čtení, ale začala jsem psát asi před pěti lety. Bylo to spontánní, protože nikdy jsem nepomyslela, že bych se mohla projevovat jako spisovatelka. Na tu myšlenku mě přivedl na vysoké škole můj přítel (nyní manžel). Ráda jsem mu četla některé pasáže, občas i celé příběhy, které mě zaujaly. Byla jsem z nich nadšená a musela jsem se s někým o své emoce podělit. A on byl vždycky nablízku, takže jsem ho vystavila velkému množství nucených čtení a diskuzí. Vlastně to dělám dodnes. Když viděl, jaké nadšení ve mně vyvolává psané slovo, začal mě přesvědčovat, že bych sama měla psát. Ale mně to tehdy připadalo jako směšný nápad. Ale nakonec se změnil v pevné rozhodnutí.

Jak dlouhá byla cesta k úspěchu?

Jsem zvyklá na masivní odmítání. K vydání jsem nabídla dvě stovky krátkých povídek, nakladatel z nich vybral šest.
Klub sebevrahů také vznikl z povídky. Napsala jsem ji při jednom z dálkových letů. Už tady jsem zdůraznila, že snaha o nesmrtelnost znamená, že ti s nadřazenými geny a tudíž i hypoteticky delšími životy, mají to nejlepší, co jim společnost může nabídnout. Zatímco fyzicky nedostateční jsou tlačeni na okraj. Umírání prostě není považováno za společensky přijatelnou věc.

RACHEL HENGOVÁ (1988) se narodila a vyrostla v Singapuru. Po vystudování literární komparatistiky na newyorské Kolumbijské univerzitě pracovala několik let ve finančním sektoru londýnské City. Nyní žije v texaském Austinu, kde dokončuje studia scenáristiky a tvůrčího psaní. Působí mimo jiné ve výboru Ceny O. Henryho, udělované nejlepším americkým povídkářům.

Vlastní kratší prózy i eseje s úspěchem publikovala v britském listu Daily Telegraph a v amerických magazínech Glimmer Train, Kenyon Review nebo The Offing.

Dystopie KLUB SEBEVRAHŮ (2018), přeložená do dvanácti jazyků, je její románovou prvotinou.

Co vás inspiruje k psaní?

Vždycky to jsou knihy. Každý den mě povzbuzuje a současně odrazuje od vlastní tvorby nějaká nová věc, kterou jsem přečetla. To je zatraceně dobré! Měla bych se snažit takhle nějak psát? / Proč bych se měla obtěžovat, stejně to tak nedokážu! V poslední době mě také velmi inspirovaly zajímavé prostory, architektura s urbanistickým designem. Zvláště miluji studovat, jak se vyvíjejí městské krajiny.

Jak vypadá váš tvůrčí proces?

Slovo „proces“ zní jako racionální, systematická záležitost. Ale ve skutečnosti, stejně jako mnoho jiných spisovatelů, i já při psaní zatínám zuby, nervózně poposedávám a tlačítko „delete“ je asi nejpoužívanější. Snažím se psát každý den, obvykle ráno, tři až čtyři hodiny. Takový luxus si dopřávám nyní, když jsem se zapojila do programu MFA, ale když jsem pracovala na plný úvazek, vstávala jsem v šest hodin ráno a psala hodinu, než jsem odešla do zaměstnání. Většina toho, co píšu, jsou jen drobné postřehy. Ale doufám, že někdy, když budu mít štěstí, je použiji. První verze Klubu sebevrahů měla téměř dvě stě tisíc slov. Obvykle ani nevím, kam se bude děj ubírat. Příběh se mi otevře až během psaní.

Každý se vás asi ptá, jak se zrodil námět na Klub sebevrahů. Čerpala jste také z vlastních zážitků?

Začalo to mým strachem ze smrti. Přemýšlela jsem, jaké by to bylo, kdybychom mohli žít navždy? A čím více jsem se tím zaobírala, tím méně utopické se mi to zdálo. Seznamovala jsem se s možnostmi kryogeniky, četla o miliardářích ze Silicon Valley, kteří se pokoušeli vyloučit smrt ze svého života. Věděla jsem, že lidé stále více vyhledávají instantní pokrmy Soylent, které jim mají dodat veškeré živiny a vitamíny. A každý den se mi nabízela nějaká nová zelená šťáva za deset dolarů pro zachování skvělého zdraví. To vše a navíc wellness a stále dokonalejší zdravotnictví mě vedlo k přesvědčení o nekonečnosti lidského života a tím i k nutnosti vybudovat klub sebevrahů.

Teď už nemůže být sporu o tom, že jste se stala spisovatelkou. Jaký je to pocit?

Být spisovatelem je ten sen, který jsem se po většinu života neodvážila mít. Částečně to bylo kvůli mé výchově, částečně sociálně-ekonomickým okolnostem mého dětství. Psaní jsem nikdy nepovažovala za něco, čím bych se mohla živit. Že se mi splnil sen, považuji za zázrak. Takže jsem velmi vděčná za to, že mohu dělat tak úžasnou věc.
Měla jsem také štěstí, že jsem se mohla obklopovat neuvěřitelně silnými ženskými osobnostmi. Vychovávala mě svobodná matka, mnoho let jsem strávila na dívčí škole, kde jsem se setkala s inteligentními, ambiciózními spolužačkami, z nichž mnohé jsou stále mými nejlepšími přítelkyněmi. To znamená, že v době dospívání jsem se pohybovala v prostředích, kde většinou bylo málo mužů nebo úplně chyběli. Hodně z toho se změnilo, když jsem zahájila postgraduální studium. Ocitla se v mužském prostředí, kde jsem záhy pochopila, že ženy často musí věnovat velké úsilí, aby byly brány vážně. Překvapily mě také dvojí normy, které mohou existovat na pracovišti.

Z vašeho románu se dá vyčíst, že posedlost nesmrtelností, jak je institucionalizována v životech lidí, ještě není globální věc. Zdá se, že je většinou typická pro New York. Proč jste si vybrala toto město a co ho dělá nedílnou součástí života Klubu sebevrahů?

Když jsem psala tuto knihu, žila jsem ve Velké Británii. Ale drastickou nerovnost jsem viděla v USA. V mnoha ohledech je to kvůli nedostatečné sociální síti a drahému zdravotnímu pojištění. Naproti tomu ve Velké Británii je nastaven univerzální zdravotní systém, který i přes své nedostatky poskytuje bezplatnou zdravotní péči. Můžete zde bez obav navštívit lékaře, můžete podstoupit operaci nebo se léčit z rakoviny. Nehrozí vám, že kvůli nemoci skončíte na ulici, což mi připadá jako velmi rozumná věc. Nikdy jsem nepochopila, že v USA tomu tak není.
Přemýšlela jsem o důsledcích takové hluboké nerovnosti a zdálo se, že to New York ztělesňuje. Je to město takových extrémů, klaustrofobie v mnoha ohledech, bydlení mega bohatých a lidí, kteří jsou opravdu chudí. Málokde se můžete s takovými rozpory setkat na jednom místě.

Napadlo vás, co se stane s institucionální pamětí, když lidé žijí tak dlouho. Jak to funguje ve světě, který formuje vláda? Jak si lidé zachovávají znalosti? Zdá se, že některé odpovědi lze najít ve vztahu Ley a Kaito…

Institucionální paměť a kolektivní paměť – to jsou pojmy pro mě opravdu velmi zajímavé. Jsem někdo, kdo je pachatel a opravdu posedlý ztracenými věcmi, jak byste mohli říct po přečtení knihy. A kvůli mému hlubokému strachu ze ztráty – a smrti – se snažím udržet vzpomínky. Proto píšu příběhy. Opravdu zajímavé pro mě bylo vymyslet svět, v němž lidé nemají strach, protože se již nebojí smrti, protože mohou žít navždy. Přišla jsem na to podvědomě, není to má zkušenost, kterou bych vložila do knihy. Absence smrti ponechávám v pozastaveném stavu nesmrtelnosti a toto pozastavení je také pozastavením kolektivní paměti.

Píšete, jak Kaito musí nést svého syna přes třicet bloků do nemocnice, aby ho hospitalizovali. Co je v sázce, když vnímáme zdraví jako investici a ne jako obecné dobro?

Na tuto otázku odpovím asi nejlépe připomenutím skvělé knihy Michaela Sandela What Money Can't Buy: The Moral Limits of Markets (*česky Co si za peníze (ne)koupíte: společnost vstupuje do nové éry, vše je na prodej, BizBooks, 2013)*. Opravdu tu knihu miluju. Autor zde píše o zdravotnictví v tržní ekonomice, a tvrdí, že když dáte něco na volný trh, změníte i způsob nahlížení na veřejné dobro, a to bez ohledu, zda to vede k větší ekonomické účinnosti, protože teď je to považováno za komoditu. Jedním z příkladů, který dává, je dárcovství krve. Nemocnice začali lidem platit za darování krve, v domnění, že tím zvýší zájem o dárcovství krve. Výsledkem je, že se množství odběrů snížilo. Lidé začali vážit, zda se jim to za získané peníze vůbec vyplatí. Z jejich motivace se vytratil prvek altruismu. Jen finanční zájem o život ostatních lidí mně připadá velmi děsivý a dystopický.

Lea se takovému modelu přibližuje… Zaslouží si soucit?

Dystopie, které mě nejvíce zajímají, jsou ty, ve kterých nevíme, kdo je na vině. Máte pocit bezmocnosti a ptáte se: „Jak jsme se dostali k tomuto bodu?" Protože v reálném životě to nikdy není tak jednoduché. V dystopii, kde máte utlačovaného a utlačovatele, víte, kdo jsou ti dobří a kdo zlí. Ale myslím, že v životě, se až příliš často šíří škodlivé struktury moci, takže čeho jsem chtěla v této knize dosáhnout, bylo vytvořit přesně ten typ situace, ve které nemůžete říci, s kým máte soucit. Lea není nejpříjemnější postava, má mnoho nedostatků. Ale zároveň s ní sympatizujete, protože je to jen lidská bytost, která je v této společnosti chycena a má s otcem smutný a nefunkční vztah. Zároveň chce svůj život prodloužit, aby s ním mohla trávit čas.

Anje a Lea jsou na sobě hodně závislé. Obě jsou umělkyně, které přežily v bezmocném světě. Jak umění udržuje lidi v dystopii; nebo, jaká je role umění ve společnosti ovládající mysl?

Nedávno jsem si znovu přečetla knihu Brave New World, kterou napsal Aldous Huxley, a uvědomila, jak moc jsem se jím nevědomě nechala ovlivnit. V Brave New World, je umění zakázáno, stejně tak v Klubu sebevrahů. Umění je v mnoha ohledech nebezpečné.

Zabývat se uměním a konzumovat ho lidi aktivuje, a je pro společnost nežádoucí.

Z knihy vyzařuje napětí. Charakterizuje svět, který vytváříte, nebo vzniká volbou lidí?

Kvůli názvu knihy se mě lidé ptají na duševní zdraví, ale kvůli tomu jsem ji nenapsala. Lidé v ní nejsou deprimovaní. Sebevražda v kontextu tohoto románu je velmi strašným a logickým závěrem světa, který jsem vytvořila. Nesmrtelnost se téměř stává normou a povinností. Lidé nejsou téměř schopni zemřít přirozenou smrtí. Takže svým způsobem se Lea ocitne mezi dvěma polárními protiklady. Oba jsou hrozné a Lea si nakonec nevybere ani jednu z možností. Jisté pochmurnosti jsem se nechtěla vyhýbat. Bylo potřeba ji zahrnout i se všemi ponurými zobrazeními do tohoto vysoce dezinfikovaného světa.

Představujete si svět, ve kterém se bohatá, geneticky šťastná elita dožije věku kolem 300 let, a to díky pokroku v lékařské technologii. Ale je člověk na konci tohoto života stále člověkem? Například matka Anje už připomíná jen trosku…, tělo bez duše.

Anja – matka, nemá být normou. Její situace je daná tím, že se něco pokazilo. V knize nespecifikuji, kolik lidí skončí špatně, nechávám to otevřené. Ale jsou tu i lidé, kteří udělali všechno správně, a přesto se musí pohybovat ve světě, který je více zaměřen na udržování a optimalizaci množství než kvality života, a změnit ho nedovedou.

Tím se vyhlídky na nesmrtelnost stávají ještě děsivější…

Ano přesně. Je to děsivý koncept.

Co vás vedlo k vytvoření světa, kde se posuzují lidé podle jejich životaschopnosti?

Přemýšlela jsem o touze žít navždy, používat moderní technologie k prodloužení našich životů, ale také o tom, kdo tuto schopnost skutečně bude mít. A pokud je to něco, co funguje, jaké důsledky to bude mít pro společnost, protože luxus nesmrtelnosti si budou moci dopřát jen někteří lidi, což prohloubí nerovnost, kterou již dnes vidíme v předpokládané délce života různých socioekonomických tříd.

Děj se odehrává v New Yorku. Ale jak román přijímá singapurská konformní a paternalistická společnost?

Singapur je malá země, která je velmi mladá, čelí mnoha přírodním výzvám a snaží se uspět. Takže lidé, kteří dosáhnou lepší výsledky ve škole získají lepší pracovní místa – nejen přirozeně, ale také prostřednictvím stipendií. Když jsem četla Platónovu Ústavu, byla jsem šokována, jak to měli uspořádáno. Mluví se tam o zlatých, stříbrných, bronzových a železných třídách a filosofech, kteří vládnou všemu prostřednictvím moudrosti a rozumu. Myslím si, že Singapur je společnost, která je v těchto směrech velmi rozdělena, a myšlenka, že vrozené schopnosti určitých lidí je kvalifikují pro určité věci, v ní není příliš zakořeněná. Vyrostla jsem v tomto kontextu, a tak hodně z toho ovlivňuje způsob, jakým přemýšlím o světě.

Klub sebevrahů má své kořeny v jakémsi alternativním životě, ale je radikalizován právem na život s malou možností výběru. Vymezila jste si takový prostor záměrně?

Přemýšlela jsem o tom, z jakého pohledu budu příběh vyprávět. Chtěla jsem ho postavit na osobě, která užívá všechny výhody systému, ale také podléhá všem tlakům a pomalu si uvědomuje, že vlastně nic z toho, co se jí nabízí, nechce…

Klub sebevrahů začal jako jakýsi nezávazný spolek lidí, kteří se dali dohromady, aby si vychutnali dobré jídlo a pití…

Ano, začalo to v této ironické rovině. Shodli se, že to nedělají, aby mohli žít navždy. Ale pak se stalo něco extrémního, že se odhodlali k sebevraždám a dali jim politický podtext.

Jak moc holdujete zdravému životnímu stylu a wellness?

Nepříliš. Nikdy jsem nejedla zeleninu, dokud jsem neodjela do Ameriky. První salát jsem ochutnala v devatenácti letech. Od té doby jsem trochu změnila jídelníček a věnuji více pozornosti tomu, abych zůstala zdravá a vyhnula se civilizačním nemocem. Snažím se pravidelně cvičit. Ale kdybych byla ve stejném světě jako Lea, nejsem si jistá, zda bych vstoupila do sebevražedného klubu, zůstala bych asi jen na periferii…

Pozoruhodně hrůznou scénu s králíkem jste publikovala jako samostatnou povídku v The Offing. Testovala jste si tím charakter Ley?

Napsala jsem to docela brzy. Byla jsem na kurzu Faber Academy a chtěla prozkoumat, jaká by Lea měla být. Protože když ji vidíte právě v současnosti, může být docela nepřístupná, schovává se za takovou fasádou. Pro čtenáře je snazší přistupovat k jejím temným zákoutím v povaze pohledem do dětství. Pro román to bylo tedy dost důležité.

Žánrově lze knihu zařadit od sci-fi až po román s prvky thrilleru. Které knihy nejvíce ovlivnily vaše psaní?

Píšu také krátké povídky a mám tendenci držet se reality nebo vyhovět žánru, takže lze u mě vysledovat vlivy z obou stran. Vždycky jsem milovala Margaret Atwoodovou a opravdu se mi líbí George Saunders. Další autorka, jejíž dílo jsem objevila v posledních letech, a velice mě zaujalo, je Diane Cook. V roce 2014 vydala sbírku Man V Nature. Je to krásná kniha laděná do absurdního a trochu spekulativního hávu. Příkladem mi je, jak velmi lehkým způsobem buduje světy, do nichž umísťuje příběhy, a přitom řekne všechno, co čtenář potřebuje vědět. Také mám ráda Davida Mitchella, který píše skvělé sci-fi. A pro emocionální způsob psaní nemohu nepřipomenout Michaela Cunninghama. Jeho román Flesh and Blood (*česky Tělo a krev, Odeon 2014)* patří k mým nejoblíbenějším knihám. Nigerijská spisovatelka žijící v USA Chimamanda Ngozi Adichie je pro mě důležitá především románem Americanah, (*česky Amerikána, Host 2017*) pro silné ženské postavy. Ale mezi mými oblíbenými autory nechybějí ani starší spisovatelé D. H. Lawrence, Dostojevský, Tolstoj, Balzac, Zola a další. Mám ráda dobrý příběh s emocionální hloubkou.

(Ze zahraničních pramenů)

THOVT
KŘIŠŤÁLOVÁ ČAKRA

Otevření vesmírné brány k nejvyšší energii ve vás Jeho další kniha představuje nové energetické centrum člověka – čakru jednoty. Ta vychází z již existujícího čakrového systému a v současné době se v nás rozvíjí. Zvyšuje naše vibrace a urychluje energetickou proměnu.

THOVT
BRÁNY ATLANTIDY

Bájná Atlantida – země, již většina z nás nosí v hlubinách svého nitra a která čeká na to, aby ji lidstvo probudilo. Thovt připomíná, že většina z nás jsou někdejšími obyvateli Atlantidy. Podle něj jsme zde v této době proto, abychom společně se Zemí dokončili dílo vzestupu.

THOVT
CHRÁM MOUDROSTI

Sada 49-ti výkladových karet. Každá z karet rozklíčovává důležitou sféru lidského života a zjevuje cestu uzdravení a pokroku. Každé kartě propůjčil Thovt také odpovídající energetickou frekvenci.

THOVT
PROJEKT LIDSTVO

Thovt, egyptský bůh moudrosti, praotec magie a alchymie, astrologie a universálních umění, má v dějinách Země několik jmen a je opředen mnoha tajemstvími. Kerstin Simoné tlumočí v této knize jeho jasná poselství.

THOVT
NA KAŽDÝ DEN

Tato praktická kniha je symfonií tvořivých možností a potenciálu člověka. S lehkostí a jednoduše vám ukáže, jak se otevřít novým úhlům pohled nebo jak přizpůsobit vibrace svého těla novým frekvencím Země.

WWW.ANCH-BOOKS.EU

Dávám vám křídla krásného motýla ve větru, létající z květu na květ ve světle jeho bytí. Nesené láskou slunečních paprsků v očekávání nádherného nového rána! Tak to je! V dokonalé a hluboké lásce

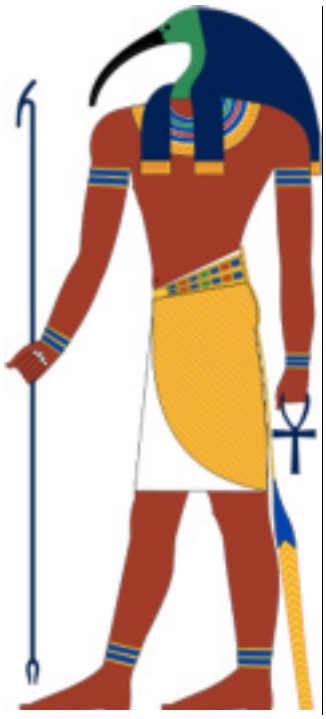

THOVT

Kerstin Simoné žije se svou rodinou nedaleko Berlína.
Je veganka a pomáhá zajišťovat dobré životní podmínky pro zvířata, včetně ochrany velryb a delfínů.Tragický incident v roce 2003 ji přivedl do kontaktu s Thothem. Od té doby je v úzkém a intimním spojení s touto entitou, písařem bohů, který žil ve starověkém Egyptě v době, kdy dnešní lidská rasa byla ještě v plenkách. Thovt jí pomáhá jako učitel a přítel a prostřednictvím ní neustále sděluje lidem nové poselství, které zpřístupňuje veřejnosti v médiích a ve svých knihách, různých meditačních příručkách na CD a také na seminářích. Mezitím rovněž předává slova boha slunce Ra,

který v této konstelaci navíc přenáší důležité frekvence pro transformaci na člověka prostřednictvím svých sdělení. Na seminářích odhaluje svou práci na buněčné úrovni účastníků a ukazuje způsoby úplné transformace blokování. Výsledkem je tok dokonalé jednoty s nejvyššími energiemi, které jsou nyní nezbytné pro lidstvo.
Dokonce i jako malá holčička byla Kerstin Simonová velmi chápavá a citlivá. Více než 30 let se zabývá duchovními tématy, světem mysticismu a nadpřirozenosti. Po mnoho let absolvovala intenzivní školení, aby se připravila na svou práci. Postupem času však vyvinula unikátní techniku, prostřednictvím které komunikuje s Thovtem a duchovním světem.

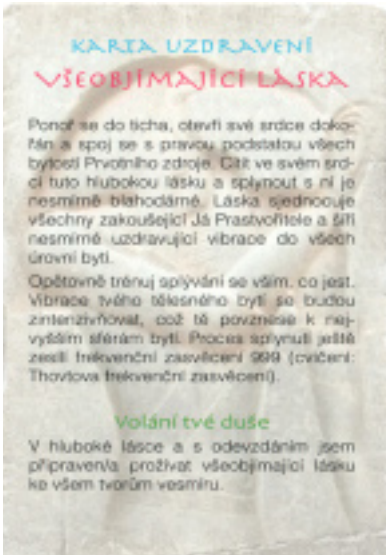

KARTA UZDRAVENÍ

VŠEOBJÍMAJÍCÍ LÁSKA

Ponoř se do ticha, otevři své srdce dokořán a spoj se s pravou podstatou všech bytostí Prvotního zdroje. Cítí ve svém srdci tuto hlubokou lásku a splynout s ní je nesmírně blahodárné. Láska sjednocuje všechny zakoušející. Já Prastvořitele a šíří nesmírně uzdravující vibrace do všech úrovní bytí.

Opětovně trénuj spíjvání se vším, co jest. Vibrace tvého tělesného bytí se budou zintenzivňovat, což tě povznese k nejvyšším sférám bytí. Proces splynutí ještě zesílí frekvenční zasvěcení 999 (cvičení: Thovtova frekvenční zasvěcení).

Volání tvé duše

V hluboké lásce a s odevzdáním jsem připravena prožívat všeobjímající lásku ke všem tvorům vesmíru.

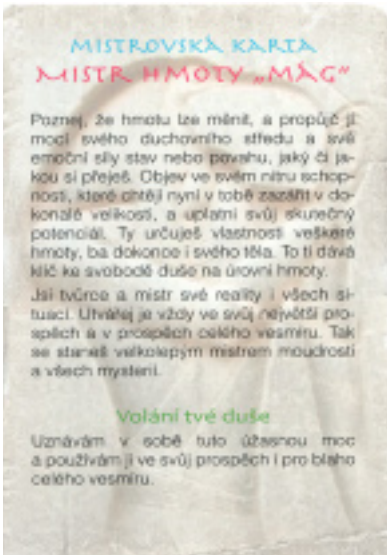

MISTROVSKÁ KARTA

MISTR HMOTY „MÁG"

Poznej, že hmotu lze měnit, a propůjč jí mocí svého duchovního středu a své emoční síly stav nebo povahu, jaký či jakou si přeješ. Objev ve svém nitru schopnost, které ohtěji nyní v tobě zazářit v dokonalé velikosti, a uplatni svůj skutečný potenciál. Ty určuješ vlastnost veškeré hmoty, ba dokonce i svého těla. To ti dává klíč ke svobodě duše na úrovni hmoty.

Jsi tvůrce a mistr své reality i všech situací. Utvářej je vždy ve svůj největší prospěch a v prospěch celého vesmíru. Tak se staneš velkolepým mistrem moudrosti a všech mystérií.

Volání tvé duše

Uznávám v sobě tuto úžasnou moc a používám ji ve svůj prospěch i pro blaho celého vesmíru.

WWW.ANCH-BOOKS.EU

Thovt je v řečtině používané (v různých variantách, např. Θωθ – Thóth) a z egyptštiny ne zcela jasným způsobem odvozené jméno staroegyptského boha Džehutiho zobrazovaného v podobě muže s hlavou ibise (méně často ibise samotného) nebo v podobě paviána a ztotožňovaného s řeckým bohem Hermem. Přestože jej jménem nelze prokázat před 4. dynastií, badatelé považují za jisté, že ikonograficky je doložen už v Předdynastické době v podobě ibise na standartě, svém symbolu užívaném po celé faraonské období. Tento symbol ostatně sloužil jako ideogram pro variantu hieroglyfického zápisu Thovtova jména.

Thovt původně nejspíš byl především bohem Měsíce. V rozvinuté teologii Střední a především Nové říše se stal jedním z bohů – stvořitelů, původcem božské moudrosti a poznání ve všech jeho formách. V pozdějších obdobích se stává také bohem magie a čarování: v této souvislosti Cicero poznamenává, že Egypťané se bojí už jen vyslovit jméno boha. Pokud je toto sdělení pravdivé, mohlo by Džehutiho řecké pojmenování Thovt být odvozeno z některého z mnoha dalších pojmenování či epitet, jimiž Egypťané pozdní doby boha nepřímo označovali ve snaze vyhnout se použití jména.

Město Hermapolis uctívalo boha Thovta. Tento bůh má stejné charakteristiky jako Atum – Thovt je tím nestvořeným, co existuje ve vesmíru, je moudrostí, mírou všech věcí. Zobrazuje se s hlavou ptáka ibise. Je současně písařem, který vede záznamy o všech věcech, pravou rukou spravedlnosti a tím, který na hrnčířském kruhu vytváří tělo člověka z prvotní hmoty a jeho ducha z prvotní duše.

Hlavním střediskem Thovtova kultu bylo hornoegyptské město Chemenu (dříve přepisováno jako Chmunev, řecky Ἑρμουπόλις μεγάλη – Hermopolis Megalé, tedy Velká Hermopolis) v oblasti dnešního Ešmúnénu ve středním Egyptě, kde mohl být v pozdní době spojován s teologickým konceptem Osmera bohů.

Řekové Thovta ztotožnili s Hermem. Nejpozději od přelomu letopočtu až do moderní doby Thovt (ovšem ve výrazně modifikované podobě) představuje jako Hermes Trismegistos ústřední postavu hermetismu. Vedle toho je jedním z nejčastějších objektů uctívání kemetistů.

Thovt je v základní podobě zobrazován jako muž se zeleně vybarvenou hlavou ibise, svého posvátného zvířete (jako ibis samotný je zobrazován méně často). Kromě obvyklých božských atributů bývá přepásán šerpou odkazující na jeho roli původce posvátných náboženských rituálů, jako božský písař může být zachycen s písařskou paletou a rákosovým pisátkem. V roli boha času a trvání, kdy obdarovává panovníka dlouhou vládou, drží v ruce hůl s řadou zářezů sloužících k počítání (patrně osekanou palmovou větev) nebo zapisuje královo jméno na listy posvátného stromu išed. Často bývá zobrazován ve společnosti bohyně Maat nebo bohyně Sešat.

Druhým typem zobrazení je podoba paviána, dalšího Thovtova posvátného zvířete. V tomto případě ovšem nejsou kombinovány zvířecí znaky s lidskými. Nejtypičtěji je využívána na sochách písařů: Thovt – patron písařů zde sedí jako pavián na podstavci vedle zobrazované osoby. Archeologové v Egyptě také našli množství mumifikovaných opic, které byly zasvěcené bohu Thovtovi.

Egyptolog Erik Hornung upozorňuje na to, že vedle těchto způsobů Thovt může být, byť velice zřídka, zobrazován v čistě lidské podobě: snad tomu tak je v Chonsuově kapli jedné ze staveb v Luxoru. To podle Hornunga „nabývá na významu vzhledem k tomu, že v Hermu Trismegistovi bývá spatřován nikoli bůh, nýbrž moudrý člověk.“

Zobrazován může být s pokrývkou hlavy i bez ní, typickou ozdobou pro všechny typy Thovtových podob je zlatý sluneční kotouč (případně měsíční úplněk) vsazený do měsíčního půlměsíce. (Wikipedie)

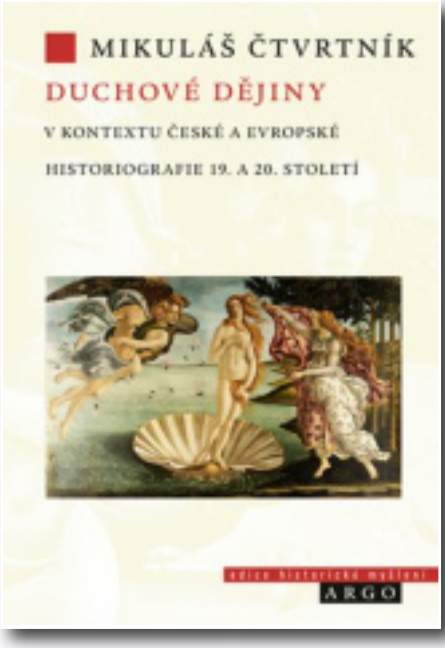

Mikuláš Čtvrtník
DUCHOVÉ DĚJINY: ***v kontextu české a evropské historiografie 19. a 20. století***

Kniha se zaobírá historiografickým směrem duchových dějin, jak se rozvíjely zejména v německém prostředí pod názvem Geistesgeschichte a v české historiografii pak jako duchové dějiny koncipované Zdeňkem Kalistou. Duchové dějiny jsou v knize pojímány v širokém pojmovém kontextu vývoje českého a evropského historického myšlení 19. a 20. století. Autor zkoumá duchové dějiny z nejrůznějších úhlů pohledu. Jejich prostřednictvím se snaží ukázat, v jakém smyslu můžeme duchové dějiny považovat za dějepisecký směr, který je nadále inspirativní pro moderní českou i světovou historiografii.

Argo vydává spolu se Státním oblastním archívem v Praze
Vydání knihy podpořilo hlavní město Praha.

Vázaná, 384 stran, 398 Kč,
EAN: 9788025728093,
ISBN: 978-80-257-2809-3,
978-80-88148-36-4

https://www.kosmas.cz/knihy/241494/duchove-dejiny/

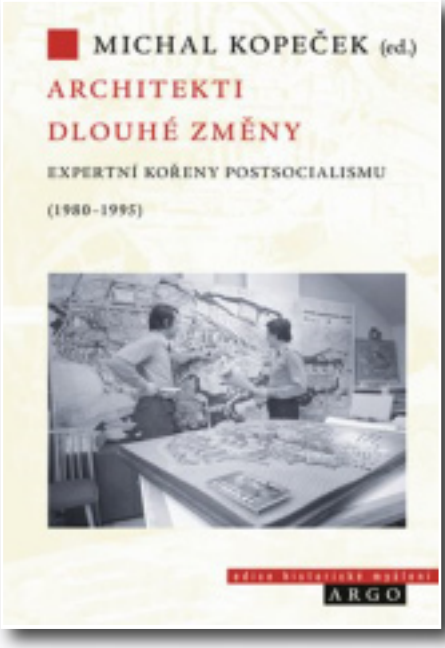

Adéla Gjuričová, Michal Kopeček, Michal Kopeček (ed.), Petr Roubal, Matěj Spurný, Tomáš Vilímek
ARCHITEKTI DLOUHÉ ZMĚNY: ***Expertní kořeny postsocialismu v Československu***

Kolektivní monografie nabízí originální pohled na dobu pozdní komunistické diktatury, demokratické revoluce roku 1989 a počátky budování liberální demokracie a kapitalismu v Československu, resp. v České republice. Věnuje se analýze expertních forem vládnutí a jejich legitimizaci před rokem 1989, resp. přenosu expertního vědění a praktik politicko-sociálního řízení v době obnovování demokratického řádu. Autoři vycházejí z premisy, že to, co se nazývá „neoliberální vládnutí“, bylo umožněno nikoli jen importem západních politických a kulturních vzorců, nýbrž také řadou intelektuálních, mentálních i sociokulturních kontinuit s dobou pozdního socialismu.

Společně s Argem vydávají Univerzita Karlova, Filozofická fakulta, Ústav pro soudobé dějiny AV

Vázaná, 368 stran, 398 Kč,
EAN: 9788025728086;
ISBN: 978-80-257-2808-6, 978-80-7285-224-6, 978-80-7308-914-6

https://www.kosmas.cz/knihy/259487/architekti-dlouhe-zmeny/

Fernard Braudel
DYNAMIKA KAPITALISMU

Mistrný esej jednoho ze zakladatelů francouzské historické školy Annales věnovaný genezi kapitalistického způsobu myšlení a podnikání v evropských dějinách 15.–18. století. Společně se široce pojatou historií vlády španělského krále Filipa II. představuje tento esej nejuznávanější práci F. Braudela – historika „dlouhých a neměnných dějin”.

Vydání knihy podpořilo hlavní město Praha.

Vázaná, 120 stran, 198 Kč,
EAN: 9788025728185,
ISBN: 978-80-257-2818-5

https://www.kosmas.cz/knihy/259749/dynamika-kapitalismu/

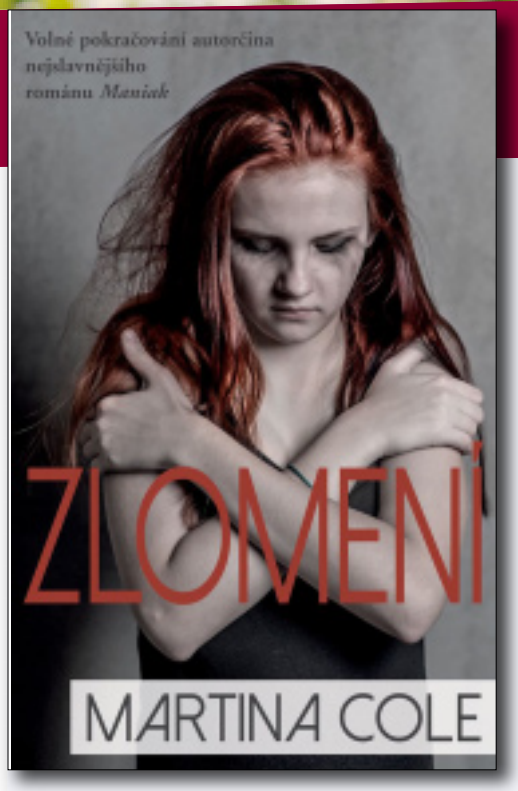

Mé ženské hrdinky nemusí být silné od počátku, ale rozhodně jako silné končí.

Martina Cole
ZLOMENÍ

Městečko Grantley opanuje strach. Všechno začalo vyhlášením pátrání po pohřešované čtrnáctileté školačce. Už jen tato zpráva poskytla obyvatelům města dostatečný důvod k obavám. Pak ale bylo nalezeno mrtvé tělo – a krátce nato se stejná situace opakovala. Několikrát. Teď už nikdo nemohl být na pochybách, že v Grantley znovu řádí sériový vrah.

Inspektorka Annie Carrová požádá o pomoc Kate Burrowsovou, která před lety vedla pátrání po Grantleyském rozparovači. Kate ráda přijímá, protože účast na vyšetřování jí poskytuje pádnou výmluvu, aby nemusela být doma. Tam se totiž nedávno objevil syn jejího partnera, bývalého gangstera Patricka Kellyho, a s ním přišly problémy.

Annie s Kate brzy zjistí, že vrah je jim mnohem blíž, než by si pomyslely. Začíná pro ně boj s časem, ale ony se vlastně pořád nemají čeho chytit. Policajtský instinkt jim oběma napovídá, že za těmi vraždami je něco víc, než je patrné na první pohled. Povede se Kate zabijáka dopadnout dřív, než zemře další dívka?

Překlad: Dita Kelbelová

Vázaná, 352 stran, 349 Kč, ISBN: 978-80-7498-324-5

Zakoupit můžete zde **https://www.dominoknihy.cz/napeti/zlomeni**

Ukázka z knihy a rozhovor s autorkou na dalších stranách

Nakladatelství DOMINO

www.dominoknihy.cz

ZLOMENÍ

MARTINA COLE

2015

Bylo horko. Pravý srpnový den, kdy slunce neúprosně pálilo a vzduch byl plný křiku racků. Na skládce v Essexu bylo rušněji než jindy, nákladní auta se sem vinula v nekonečné řadě a vyklápěla svůj náklad. Křik racků a neustávající hřmot buldozerů a aut byly tak silné, že dělníci museli hulákat, aby se přes ně vůbec slyšeli. Ze všeho nejvíc ale dělníkům vadil smrad. Kombinace hnijící vegetace, vyhozeného jídla, promíchaného s čistícími prostředky, a zvířecích mršin byla v parném počasí naprosto nesnesitelná. Místní zaměstnance nikdy nepřestávalo udivovat, co všechno jsou lidi schopní jen tak vyhodit. Mezi domovním odpadem se pravidelně nacházeli psi, kočky, štěňata – občas i nějaký ten exotický miláček, třeba had nebo jednou třínohý leguán. Jeden ostřílený dělník pamatoval, jak se tu před lety našlo novorozeně, maličká nožka čouhala skrz igelitku z Teska. O hrůzné historky, co mohli dávat k dobru v hospodách, kam chodili, tu nebyla nouze. Odpadky měly pro ty, co s nimi nakládali, své zvláštní kouzlo. Sice se jim říkalo „hovniválové“, a to nebyla nejhorší přezdívka, ale pojilo je kamarádství, které za to zesměšňování stálo. Když se to vezme z té lepší stránky, spousta z nich tu za ty roky našla i cenné předměty; bylo k neuvěření, co lidé někdy omylem vyhodili do smetí. Šperky, zmuchlané peníze a peněženky spolu se značkovými kabelkami a drahými přístroji – iPady, iPody, telefony – ten seznam neměl konce. Ti méně svědomití si své nálezy potají strkali do kapsy, jiní je odnášeli rovnou do kanceláří pro případ, že by je majitelé hledali. Tenkrát bylo pondělí, což byl pro ně obzvlášť rušný den, protože se tu k rozdrcení a zavezení vykládalo smetí nahromaděné v tisících domácností za celé dva týdny. V té mase odpadu se jako nebojácní gladiátoři pohybovaly krysy, a muži se je už dávno naučili ignorovat. Stejně jako racci patřily neodmyslitelně k téhle práci. A některé byly pěkně vypasené. Vedle nich se tu často objevovali sběrači lidského druhu – Východoevropané, kteří skládku pročesávali a hledali cokoli hodnotného. Pořád byli odháněni, ale pokaždé se zas vrátili a dál pátrali po čemkoli, co by mohli prodat nebo sami použít. Dělníkům to trhalo srdce, ale odhánět je museli, obzvlášť děti – tohle nebylo místo pro dětské hry. Často to byla předem prohraná bitva, protože je tu znova nacházeli hned zrána, jak se den za dnem brodí v odpadcích jiných lidských bytostí. Micky Cartwright patřil na skládce mezi ty nejstarší; kydal hovna, jak vyprávěl každému, kdo byl ochotný poslouchat, už od svých patnácti, kdy odešel ze školy. A jednoduše to miloval. Měl velkou hlavu s hustou hřívou sněhobílých vlasů, a když si toho rána balil cigaretu, podrážděně si povzdechl. Na rozdíl od mnoha jiných zaměstnanců byl neochvějným stoupencem hnutí Britain First, což se spoustě dělníků nelíbilo. Obzvlášť těm z etnických menšin. Za ty roky zazněla nejedna stížnost na jeho slovník a některé jeho průpovídky. A toho dne se vedro všem zadíralo pod kůži a nálada byla výbušná. A tak si řekl, že bude nejlepší držet se trochu stranou.

Jak se Micky rozhlížel po skládce, všiml si v dálce postavy lezoucí po hromadě odpadků a uvažoval, jak ten hajzlík mohl ostatním proklouznout. Vrátil se do přívěsu, ve kterém si vařili čaj, vzal dalekohled – parádní nález, který tu měl už roky – a pak vyšel ven do oslňujícího slunečního světla a podíval se, kdo je ten člověk, kterému se podařilo vpašovat se dovnitř. Když dalekohled zaostřil, v první chvíli si nebyl jistý, jestli vidí dobře. Byl tak ohromený, že na tu siluetu další minutu dvě zíral, a teprve pak doběhl do kanceláře s křikem: „No to mě poser, tohle musíte vidět, chlapi!“ Muži odložili hrnky s čajem a kávou a šli za ním ven. Na skládce se vždycky něco dělo; to byla jedna z radostí téhle práce. Micky podal dalekohled muži jménem Jeremy Fewster, jednoznačnému šéfovi, který měl na starosti všechny muže a podle toho, v čem viděl jejich talent, jim přiděloval povinnosti.

Přehazování smetí nebyla žádná věda, ovšem byla to mnohem komplikovanější práce, než lidem zvenku docházelo. Jeremy několik minut pozoroval postavu v dálce. Stejně jako Micky ani on nevěděl, co si o tom myslet. Bylo to bizarní. Všichni pauzírující muži se teď snažili zjistit, co vzbudilo takovou pozornost, slunce se ale zabodávalo do očí a na dálku bylo těžké cokoli rozeznat. Jeremy jim začal popisovat, co vidí, protože teď už se zastavili i muži v buldozerech a civěli na ten podivný výjev. Do středu skládky se pomalu propracovávala osamělá žena neurčitého věku, oblečená v letních šatech bez rukávů s širokým kloboukem, oči schované za velkými slunečními brýlemi, na nohou do očí bijící, zářivě žluté holínky. Na hrudník si tiskla něco, co vypadalo jako krabice nebo nádoba, a s námahou postupovala ke svému cíli. Jeremy ji fascinovaně sledoval a skoro cítil sílu jejího odhodlání provést to, kvůli čemu sem přišla. Když se nakonec zastavila, chvíli stála na místě, rozhlížela se po tom nekonečném moři odpadků a bříšky prstů na volné ruce si velmi ženským gestem otírala pot z obočí. Jeremy věděl, jak těžké je brodit se odpadky; není to tak snadné, jak byste si mysleli. Díval se, jak se narovnala a pak z nádoby sundala víko a začala na smetí kolem sebe rozprašovat cosi, co vypadalo jako popel. Na tu dálku dokázal rozeznat, že se přitom spokojeně usmívá. „No, chlapci, vypadá to, že rozprašuje popel svýho starýho. Na to se dá říct jedině to, že to musel bejt pěknej parchant, když si vysloužil takovej konec.“ Muži se smáli, někteří ne tak halasně jako jiní, to když jejich veselí zchladil pocit viny při představě, že by se něco takového mohlo stát i jim. Tak či tak to ale byla další šílená historka, kterou si hovniválové uloží do paměti pro léta, která ještě přijdou.

Nakladatelství DOMINO
www.dominoknihy.cz

Martina Cole *se narodila v roce 1959 do irské katolické rodiny. V patnácti letech odešla z církevní školy, protože ji nebavila – psal se rok 1974 a tehdejší Londýn jí měl vskutku co nabídnout. V devatenácti porodila syna, ve třiatřiceti napsala první román.*
Martina Cole je vynikající autorka s nezaměnitelným stylem. Její vydavatel o ní říká, že nikdo nepíše tak jako Martina. Prodalo se přes 13 milionů výtisků jejich knih a už před lety překročil zisk z prodeje padesát milionů liber. Stala se první britskou autorkou pro dospělé, která toho dosáhla.
Život jí připravil nejednu složitou překážku. V patnácti přestala chodit do školy, v šestnácti letech se rozvedla a svobodná zůstala dalších sedmnáct let. Střídala různá zaměstnání za minimální nebo žádný plat. V jednadvaceti letech ztratila během šesti měsíců oba rodiče a začala psát svůj první román Dangerous Lady. Ve třiceti přestala pracovat v ošetřovatelské agentuře, koupila si elektrický psací stroj a stanovila si rok na to, aby se stala spisovatelkou.
Jeden pátek poslala svůj rukopis agentce Darley Andersonová, která jí obratem ujistila, že už v pondělí večer bude velká hvězda. Její debut roku 1992 Královna zločinu zakoupil nakladatel za rekordní cenu 150 000 liber a stal se okamžitým bestsellerem.

Existuje něco ve vašich knihách, co jste napsala na základě svých osobních zkušeností?

Všechny mé knihy nejsou fikce. Moji přátelé mi říkají: „Četl jsem knihu a úplně zapomněl, žes ji napsala, až některá věta nebo příhoda tě prozradila…“ Tak nevím, podvědomě možná čerpám z některých svých prožitků…

Ve vašich knihách vystupuje spousta silných ženských postav. Je něco, co je s vámi spojuje?

Mé ženské hrdinky nemusí být silné od počátku, ale rozhodně jako silné končí. Život na ně navalí někdy až neuvěřitelné problémy a ony v sobě najdou skryté síly, aby je vyřešily. Často začínám s klidnými a pasivními lidmi, ale samozřejmě takoví nezůstanou.

Jak přijímá rodina váš úspěch?

Jsou nadšeni, nejstaršímu synovi je čtyřicet a miluje knihy, zrovna tak dcera. Nejstaršímu vnukovi je dvacet, a není tak velký čtenář jako my, ale mé knihy má rád.

Četla jste hodně jako dítě?

Četla a stále čtu. V létě přečtu přes sto knih – knihu denně!

Čtete také e-knihy?

Ne, ty nemám ráda. Ale rozšiřují okruh čtenářů, a to je dobře. Dávám přednost fyzické knize.

Když píšete román, chtěla byste být někým z postav?

Mám svůj žánr a do žádné postavy se neprojektuji. Píšu z pohledu zločince, ne policie, a nemůžu se vracet v několika knihách k téže postavě. To bych se z toho asi zbláznila. Snažím se vždy vytvořit hodně rozvětvený děj, abych získala dostatečný prostor pro všechny ty divné a nádherné lidi.

Máte také své oblíbené autory?

Je jich hodně. Například skotský autor A. J. Cronin za Citadelu nebo Očistec a také za Hrad mistra kloboučníka. Miluji velká melodramata.
Pak jsou tu američtí spisovatelé Dashiell Hammett a Elmore Leonard, vyhledávám historické romány Philippa Gregoryho. Já jsem knižní maniak, opravdu. Na nočním stolku mám několik románů Orhana Pamuka a dalších tureckých autorů a spoustu knih, které byly přeloženy.
Nezapomenutelný zážitek mi připravil Philipp Meyer se svým románem Syn. Stejně tak Bernhard Schlink a jeho Předčítač. Knihu jsem si koupila v Amsterdamu na letišti a začala ji číst už v letadle. Koho jsem pak potkala, tak jsem ho nutila, aby si ji určitě přečetl. A takto bych mohla pokračovat hodně dlouho.

Kdy dovolíte svým vnukům, aby si přečetli vaše knihy?

Ne dřív, než jim bude patnáct nebo šestnáct. Mé knihy nejsou pro slabá srdce.

Kdybyste znovu objevila svůj první román, který jste napsala ve dvaceti letech, měnila byste na něm něco?

To si nemyslím. Kdyby to šlo změnila bych všechny své knihy. Neznám autora, který by se stoprocentně spokojil s tím, co napsal. Ale nepředpokládám, že bych to udělala lépe

Která kniha se vám psala nejlépe?

To je těžké říci. Vždycky si nejvíc užíváte tu, na které právě pracujete. Ale myslím, že nejraději mám Susan Dulstonovou z románuu Dvě ženy.

Co pro vás znamená být spisovatelkou?

Píšu, protože to mám ráda, je to moje zábava a nikdy toho nenechám.

(Ze zahraničních pramenů)

Nakladatelství DOMINO
www.dominoknihy.cz

MARTINA COLE

v nakladatelství

DOMINO

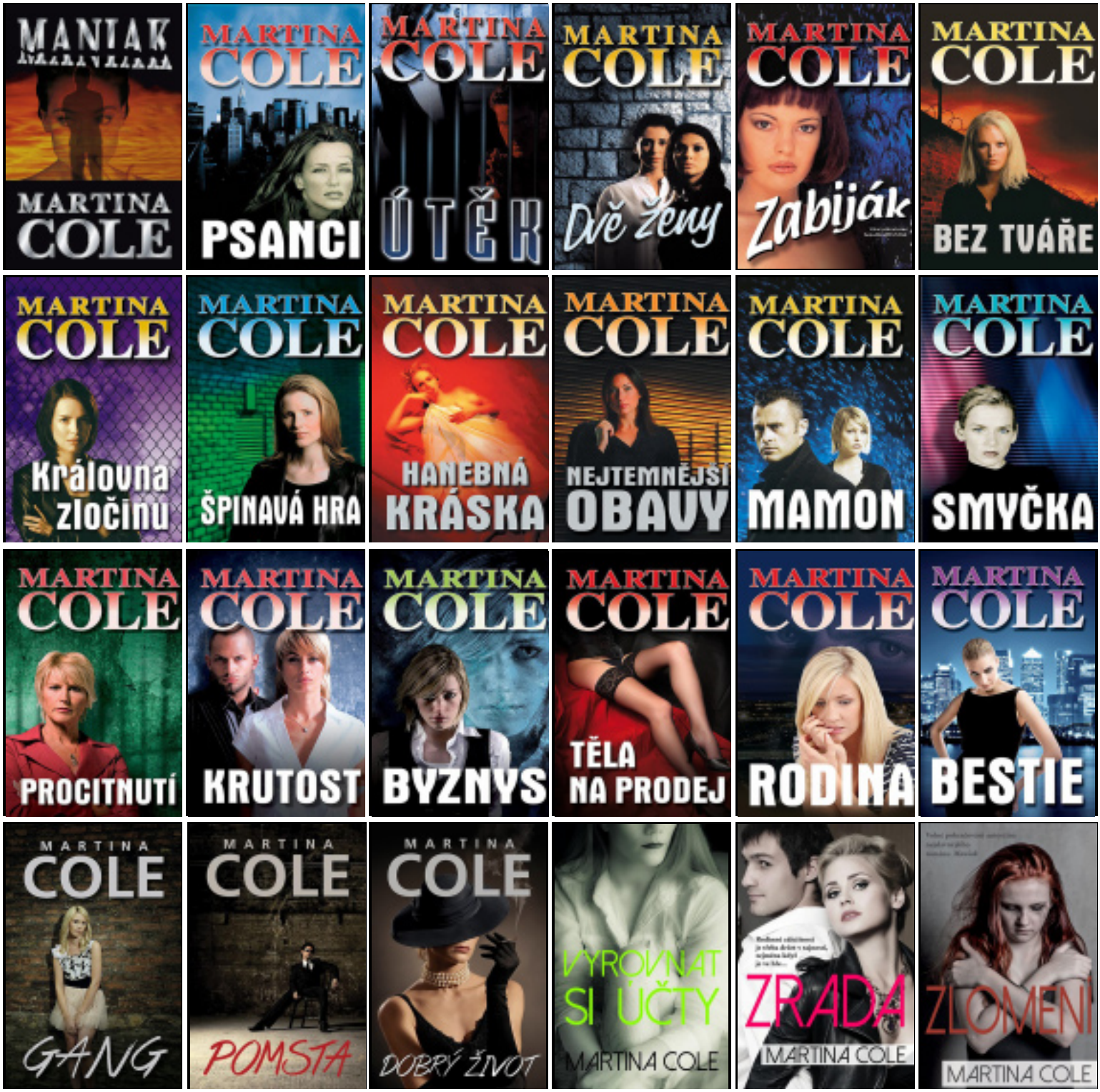

Nakladatelství DOMINO

www.dominoknihy.cz

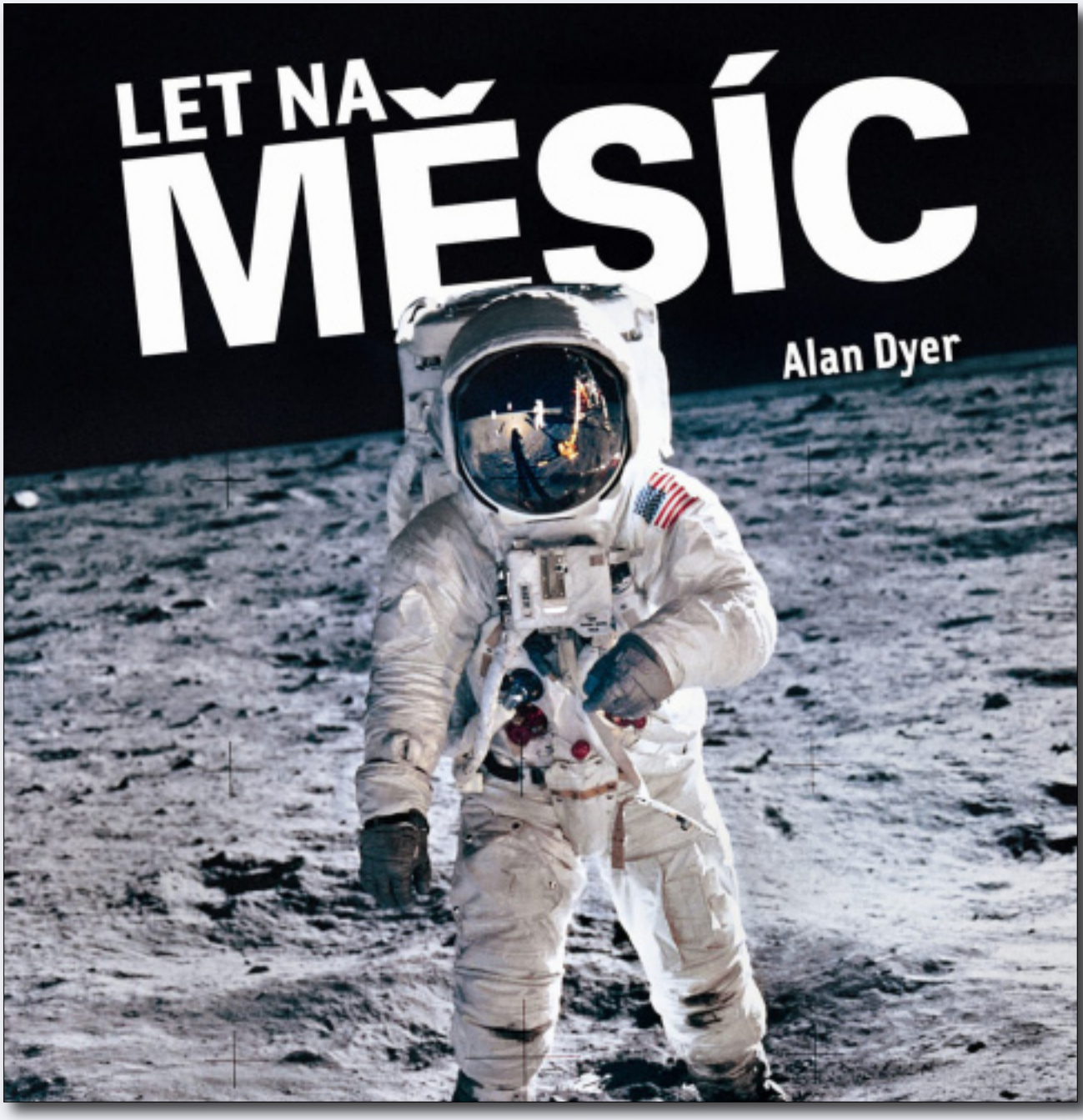

Měsíc vždy inspiroval k zahledění na oblohu. Odpradávna jej pozorovali příslušníci mnoha kultur po celém světě, používali ho k měření času a současně obdivovali jeho stále se opakující pohyb po obloze. Kladli si otázky: Co je ten Měsíc vlastně zač? Jak je možné, že může pravidelně měnit svůj tvar, mizet a zase se objevovat? Není Měsíc domovem bohů? Je v lidských silách se jednoho dne k Měsíci vydat a kráčet po jeho povrchu? Prožijte příběh, kdy se cesta na Měsíc stala neuvěřitelnou skutečností. Příběh dobrodružné pouti naplánované a uskutečněné lidmi naší doby. Příběh letu kosmické lodi Apollo k Měsíci. Na osmdesáti bohatě ilustrovaných stranách knihy shrnuje důležité informace o cestě astronautů, vesmírných závodech, celém programu Apollo, raketách, kosmických lodích a také o budoucích plánech na osídlení našeho nejbližšího vesmírného souseda.

Přeložil Petr Brož

80 stran, 299 Kč, EAN: 9788075298416, ISBN: 978-80-7529-841-6

Zakoupit můžete zde **https://www.slovart.cz/let-na-mesic.html?page_id=23775**

slovart
Knihy moderního člověka

www.slovart.cz

MARCO POLO

Cestovní průvodce

Co je nového na Marco Polo na spirále?
Skoro všechno! Předně máme velmi praktický formát. Nový Marco Polo spirála se nyní vejde do každé příruční tašky či do kapsy saka či bundy.
Pro lepší čtivost jsme také změnili typ písma a přepracovali jsme celý obsah a všechny texty. Některé texty byly doplněny a některé naopak zkráceny.
U každé doporučené památky jsme přepracovali její hlavní popis. Každá „Top cíle " je představena formou otázek (co, jak, proč, kdy, jak dlouho, co ještě), což je unikát a nenajdete to v žádném jiném průvodci. Umožní to zapamatovat si to nejdůležitější hned na začátku.
Novým elementem je v každé kapitole rubrika „Můj den". Pro naše čtenáře a naše cestovatele jsme vypracovali seznam nápadů pro jeden konkrétní den. Například v průvodci Mallorka jsme připravili den nakupování v ostrovní metropoli, či se vydáme po stopách mondénní Mallorky, anebo se můžete vydat na jeden den do přírody…
Novinkou je také „Magické chvíle", kterou znají čtenáři z našich klasických průvodců. To jsou intenzívní a nezapomenutelné zážitky. A na závěr je nutné podotknout, že všechny průvodce jsme vybavili zcela novým obrazovým materiálem.

Co je převzato z dosavadního Marco Polo na spirále?
Spirála. Je prostě jednoduše praktická. Člověk průvodce otevře, překlopí a má v ruce a před očima to, co hledal. To žádná knižní záložka nedokáže!

Jaká myšlenka, filozofie, stojí v pozadí nového Marco Polo na spirále?
Jednoduše a rychle naplánovat cestu, výlet – a užít si báječný den dovolené.

… zeptali jsme paní Borowski (vedoucí programu Baedeker)

v nabídce více průvodců Marco Polo

Marco Polo, s.r.o., Šárecká 32, Praha 6, 160 00, tel.: 605 245 402, 257 210 099 www.marcopolo-club.cz

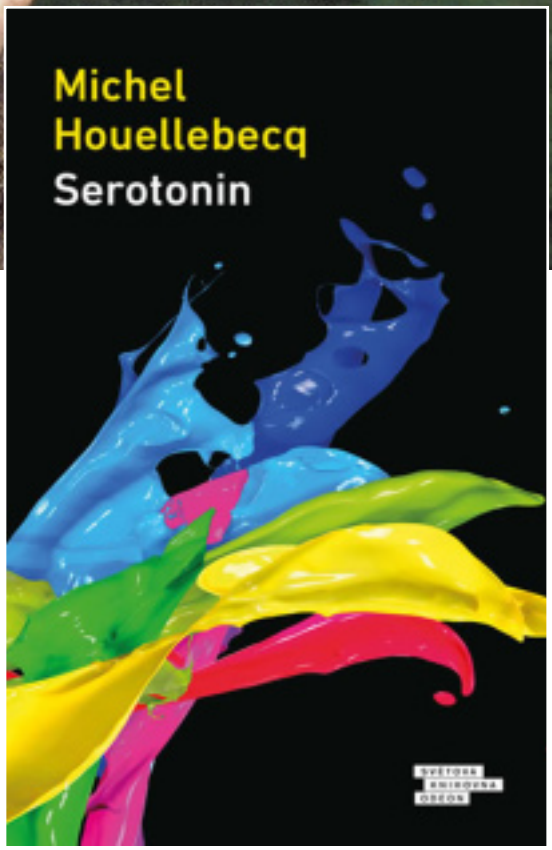

Další románové varování Michela Houellebecqa

Serotonin (Odeon, přeložil Alan Beguivin, 329 Kč) je parodický název románu francouzského spisovatele Michela Houellebecqa, připomínající stejnojmenný léčebný prostředek sloužící k utišení stresu a úzkosti. Bez něho totiž nemůže existovat vypravěčův hrdina, šestačtyřicetiletý Florent-Claude Labroust, který sní o ještě silnějším utěšovadle.

Připomněl tím sentenci Bohumila Hrabala, že ve střední Evropě lze žít jen ve stavu mírné opilosti. Na rozdíl od laskavého Čecha je Francouz nelítostný. Těžko lze jeho hrdinovi vyčítat, že „postupně umírá na smutek“. Jako velmi dobře placený analytický pracovník Ministerstva zemědělství připravoval studie vystihující potřeby francouzského venkova i doporučení pro vyjednávání s Evropskou unií. Po ztrátě zaměstnání a návratu do rodné Normandie se přesvědčuje o tom, že se vlastně podílel na likvidaci důstojného života venkova. Původně se tam vydal za bývalou manželkou, která ho opustila, když se vyspal s černoškou. Nakonec ho nechala být i jeho japonská přítelkyně.

Právě dva partnerské krachy přivádějí Labrousta k sebereflexi, která ale nikam nevede. Ukazuje se totiž, že pro něho není sex jedním z vrcholů společného štěstí a života heterosexuálních dvojic, ale kraťoučké uspokojení naléhavé touhy, mechanicky pojímané, jako každý jiný druh odlidštěné aktivity.

Smutné pro něho navíc je, že na každém kroku potkává propuštěné zaměstnance fabrik nebo zkrachovalé zemědělce, kteří páchají sebevraždy. „Lidé mizí, aniž by se to objevilo ve zprávách,“ říká Houellebecqův hrdina, přesvědčený o tom, že jde o tajný vládní plán, jak francouzský venkov proměnit, aby odpovídal evropským směrnicím. Není divu, že Labroust kritizuje politiky, kteří „nebojují za zájmy lidu, nýbrž jsou odhodláni klidně položit život za zachování volného obchodu“.

A s hrůzou si uvědomuje, že přesně takovým způsobem umírají civilizace. Bez zdánlivého nebezpečí, dramatu a takřka bez krveprolití.

Kde hledat naději? To není předmětem spisovatelova románu. Podává syrový, bolestný obraz ztracené existence uprostřed odcizené společnosti, holedbající se pomyslnými vyššími ekonomickými a politickými zájmy.

Je těžké říci, že po spisovatelových románech Rozšíření bitevního pole, Elementární částice nebo Mapa a území jde o vrchol jeho tvorby. Jisté však je, že Houellebecq je nelítostný diagnostik společnosti v politickém slovníku pojmenovávané jako západní. Jen on ví, nakolik chce šokovat a nakolik je zcela upřímný. Jako když před lety v románu Podvolení vykreslil Francii jako zemi, která si roku 2022 zvolí muslimského prezidenta a zavede právo šaría.

Vysloužil si tím nálepky z rodu politických škatulek od levičáka k sympatizantu extrémní pravice. Umělecká tvorba je však působivá či nudná, pravdivá či nepravdivá. V případě nového románu Michela Houellebecqa platí vždy první charakteristiky.

František Cinger

Zakoupit můžete zde https://www.knizniklub.cz/knihy/357594-serotonin.html

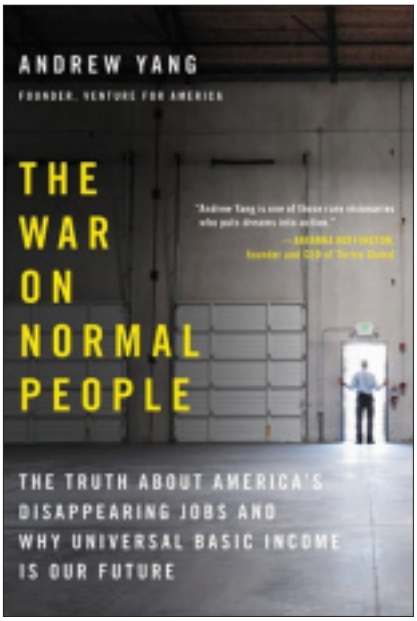

Utopie nebo nezbytnost?

Čínsko-americký prezidentský kandidát o všeobecném základním příjmu

Ve svých 44 letech je úspěšný podnikatel Andrew Yang druhý nejmladší z více než dvaceti prezidentských kandidátů ucházejících se o nominaci za Demokratickou stranu. Jeho rodiče emigrovali do Spojených států z Tchaj-wanu. Vystudoval ekonomii na Brownově univerzitě a získal doktorát práv na Kolumbijské univerzitě. Přestože nemá žádnou politickou zkušenost, Yang se obává o budoucnost amerického hospodářství a prohlubující se politickou krizi plynoucí z nerovnoměrného rozdělování národního bohatství. Proto svou nejnovější knihu nazval Válka proti obyčejným lidem: pravda o úbytku pracovních příležitostí a proč je všeobecný základní příjem naší budoucností (New York, Hachette, 2019). Navazuje na myšlenky utopických socialistů, aktualizované J. S. Millem, B. Russellem, M. Friedmanem, M. L. Kingem, D. P. Moynihanem, E. O. Wrightem, P. Van Parijsem, M. Hrubcem, M. Brabcem aj.

Autor odhaduje, že robotika, automatizace a umělá inteligence až dosud zničily jen v USA přes čtyři miliony pracovních míst. Tento proces pokračuje. Celá třetina americké pracovní síly je ohrožena trvalou nezaměstnaností – od účetních přes radiology po pokladní v potravinářských obchodech a mnoho dalších. Už teď to vidíme na každém kroku, a to celosvětově.

Yang navrhuje, aby každý Američan starší osmnácti let pobíral měsíční „dividendu" ve výši 1800 dolarů. Jako ekonom a úspěšný podnikatel soudí, že náklady by bylo možné hradit z dodatečného zdanění firem, které výrazně těží z automatizace. Jako prezident by prosazoval přijetí příslušného dodatku k Ústavě USA.

Autor si je vědom politických i jiných složitostí svého návrhu na „univerzální základní příjem". Ve své knize odpovídá na desítky možných námitek: Přestanou příjemci této dividendy pracovat? Způsobí to inflaci? Měli by lidé ve velkoměstech pobírat víc než lidé na venkově? Proč vyplácet tisíc dolarů měsíčně majetným? Nepřiláká zaručený příjem nezvládnutelný příliv emigrantů? Co když zaměstnavatelé omezí růst běžných mezd s odůvodněním, že každý dostává dividendu od státu?

Mnozí čeští čtenáři, kteří pamatují reálný socialismus, si jistě položí otázku, jak by zaručený příjem fungoval v tržním systému. Yang soudí, že toto řešení „perfektně zapadá do kapitalistického systému". Trh potřebuje spotřebitele. Univerzální základní příjem je „kapitalismus s pevnou podlahou, pod níž nikdo nespadne". V podstatě by odstranil extrémní chudobu a s ní spojená celospolečenská rizika.

Yangovy naděje na zvolení prezidentem jsou v konkurenci ostřílených politiků, včetně demagogů a populistů, mizivé, ale jeho ekonomické názory budí mediální pozornost. Nutí jeho soupeře k vyjádření stanoviska.

Stanislav Perkner, *mimořádný zpravodaj Deníku KNIHY v USA, autor memoárové knihy Čechoamerický příběh (ISBN: 978-80-88125-05-1)*